

DUNAMELLÉK

Dunamelléki Református Egyházkerületi Közlemények • 2006 / november

MAGÁTÓL ÉRTETŐDŐ?

Az előttünk álló hetekben két dologra mint teljesen magától értetődőre gondolunk. Az egyik, hogy *természetesen* lesz karácsonyi ünneplés – ennek csalhatatlan jeleit már november közepe óta látjuk országszerte. A másik, hogy – megint csak természetesen – *nem mindenkinek* lesz karácsonya, sem fizikai, sem lelki értelemben. Annyira megszoktuk már ezt a két gondolatot, hogy nemigen érezzük, tennünk kell valamit ellene. Megelégszünk talán néhány szófordulattal az adventi igehirdetésekből az ünnep kommercializálása ellen, és szeretetsomagok készítésével „tudjuk

le” a kötelező karácsonyi keresztyén penzumot. Ezekkel le is vezetjük a még meglévő ünnepi energiáinkat. Egyébként pedig megnyugtattjuk magunkat: a betlehemi csillag és az angyalok kara sem vonzott mindenkit a Megszületett jászlához. Csak hogy Isten „azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére.” 1Tim 2,4.

Ugyanakkor másik gondolatmenetünkben is ott rejtőzik a megszokás: *természetesen* volt, van és lesz

Jézus születése ünnepe. Mert Jézusnak is meg *kellett* születnie, nem történhetett másként. Amint talán a Jézus előtt élt nemzedékek hozzászoktak, hogy *még* nem jött el a Messiás, úgy a mi életünkbe belesimul a tudat, hogy *már* eljött, és a miénk. Ez magától értetődik.

De vajon mindez tényleg ilyen természetes? Ha így gondolkodunk, nem lesz-e ünneplésünk beszűkült, egysíkú? Nem lesz-e karácsonyunk fakó, minden színpompás ragyogás ellenére? Az evangéliumok Jézus születése története szereplőinek féltelméről, felindultságáról, csodálkozásáról beszélnek. Egyszóval csodá-

ról, amit Mária, József, a pásztorok, a bölcsek, de még Heródes is csodának érzett.

Akkor van esélyünk az igazi ünneplésre, ha nem elégszünk meg a magától értetődő karácsonnyal, hanem átéljük a rendkívüli csodát: „A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog.” (Ézs 9,1).

Kardos Ábel
püspöki titkár

Áldott Ünnepeket és örömteli szolgálatokat kívánunk!

AZ ELMÚLT IDŐSZAK NÉHÁNY FONTOS ESEMÉNYE

- A 2006. áprilisi közgyűlés óta május 3-án, június 14-én, szeptember 27-én és november 8-án volt esperesi-gondnoki értekezlet, november 16-17-én Kecskeméten közgyűlés és lelkésszentelés.
- Az egyházkerületi székház az Európai Protestáns Egyházak Közössége (Leuenbergi Közösség) nagygyűlésének adott otthont szeptember 12-18. között.
- Szeptember 30-án egyházkerületi katechetikai konferencia volt a Kálvin téren, ugyanaznap Pasaréten az egyházkerületi ifjúsági találkozó. 18-án került sor a Gyökössy Intézet hivatalos megnyitójára a székházban, a Hittudományi Karon.
- Az 1956-os forradalom és szabadságharc 50. évfordulóját október 20-án konferenciával ünnepeltük meg, amelyen teológiai és (egyház)történelmi előadások mellett személyes visszaemlékezések hangzottak el, valamint egy Gulyás Lajos mártír lelkészeről megemlékező műsort adtak elő nagykőrösi főiskolások. Október 21-én Ravasz László-emlékstentisztelet volt a Kálvin téri templomban, amelyen az országos középiskolai pályázat díjait is átadták, megemlékeztünk Kardos János főgondnokról, akinek emléktábláját a székház falán az istentisztelet után avatták fel. (Az ünnepségeken elhangzottakat az egyházkerület külön kiadványban megjelenteti.)

Az 56-os kopjafák megkoszorúzása

Egyházkerületi ifjúsági találkozó Pasaréten

Teológusok nagyváradai sétán a helyi fiatalokkal

AMIRŐL ELŐRE TUDUNK

- 2007. január 8-án egyházkerületi lelkészértekezlet lesz a székházban
- 2007. február 26 - március 2 között lesz a következő egyházkerületi lelkész-továbbképzés, várhatóan kisgyülekezetek-szórványgyülekezetek témában

PROGRAMOK A TEOLÓGIÁN

- A Teológián ebben a félévben a következő szervezetek és gyülekezetek látták vendégül a teológusokat és professzorikat, valamint a székház dolgozóit:
Az egyházkerület, Vértesaljai Egyházmegye, Ráday Könyvesház, Szabó Gábor vállalkozó, Tolnai Egyházmegye, Teológia, Nagyvárad téri Egyházközség, diákság, Délpesti Egyházmegye, Ágoston Sándor Alapítvány, Kiskunlacházi Egyházközség, Budapest-Északi Egyházmegye.
- A teológián vendégünk volt **Szabó Magda író**, akit születésnapja alkalmából is köszönhetünk, **Ágoston Sándor Alapítványi est** volt **B. Nagy Veronika** szerkesztő meghívásával, akinek segítségével az erdélyi szórványhelyzettel ismerkedtünk meg filmek által. Az esten elhangzott az alapítvány nyári tevékenységéről szóló beszámoló is, mely során a marosszentimrei templom felújításán dolgoztak teológusok és egyetemisták együtt. Hasonló alkalom volt Izsákon, ahol alapítványi délután keretében szolgáltak a teológusok.
- 1956-ra való emlékezés új magyar, a forradalmat megjelenítő filmeket néztünk meg, közös mozilátogatás keretében. (Mansfeld, A szabadság vihára, Szabadság, szerelem)
- A hagyományos estek is megrendezésre kerültek-kerülnek, úgymint az előzők bemutatkozása a **golyaest** keretében, volt egész estét betöltő **focikupa**, minden évfolyam és a tanárscapat részvételével, **Mikulás** est, adventi **kézműves** foglalkozás, és **adventi agapé** külön vallásitanárok és teológusok számára, valamint az év zárásaként a **karácsony** est.

Bölcsföldi András, spirituális

TEOLÓGUSNAPOK A FÉLÉVBEN:

- **Encsencs**, látogatás és segély eljuttatása a zilahi árvaházba (Ágoston Sándor Alapítvány), **Nagyvárad-Szölösi Egyházközség, Külső-Józsefváros, Ócsa, Délvidéki hévège** (Horvátország), **Vecsés**
- **Tanulmányi kirándulást** tettünk Gönc-Vízoly környékére (**Szerencs, Boldogkőváralja, Regéc, Novajidrány**) Baár-Madasos határon túli gimnazistákkal együtt.

KÖZGYŰLÉS – 2006. november

9. PÜSPÖKI JELENTÉS

Előterjeszti: Dr. Szabó István

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

Olyan időkben tartjuk Közgyűlésünket, amikor számos okunk van hálaadásra, és számos okunk van buzgó és állhatatos könyörgésre. A könyörgésben pedig az egyház hitszabálya szerint nemcsak kéréseinket, aggodalmainkat kell elmondanunk, hanem bűnvallásunkat is, ahogyan a napokban olvasott Jakab levele tanítja: önmagunkat megalázva kell a kegyelem Istenéhez járulnunk, mert Ő a kevélyeknek ellenáll, és csak az alázatosakat magasztalja fel. Mindenekelőtt hát hálaadásunkról.

A legelső helyen áll 1956 ötvenedik évfordulója. Noha a magyar forradalom és szabadságharc ötven esztendővel ezelőtt elbukott, mert a szovjet birodalom gyarmatosító politikája és a nyugati hatalmak tétlen defetizmusa együttesen nem engedte kibontakozni mindazt, amit 1956 forradalma kimondott és megvalósított, mi mégis a világ egész közvéleményével együtt csak csodálattal és hálaadással emlékezünk vissza mindarra, ami minket, hálás emlékezőket is itt és most elkötelez. Köszönetet kell most mondanom mindazon gyülekezetünknek, ahol méltón emlékeztek meg erről. Köszönöm, hogy kérésünket sokan meghallották, és rendezvényt, gyülekezeti konferenciával, emléktábla állítással, hálaadó istentisztelettel állítottak emléket 1956-nak. Egyházkerületünk a magyar református világtalálkozó ez évi sorozatának keretében emlékezett meg 1956-ról. Mind az egyházkerületi konferencia, mind pedig a Kálvin téri hálaadó istentisztelet méltó, szép és tartalmas emlékezést hozott. A konferencia és az istentisztelet anyagát hamarosan kötetben is meg fogjuk jelentetni. Egyetlen momentumot hadd emeljek ki, mégpedig azt, hogy azok a vendégek, akik elfogadták meghívásunkat, megrendülten jegyezték meg ünneplésünk méltóságát és komolyságát.

Itt azonban arra is ki kell térnem, amit a legutóbbi esperes-gondnoki értekezletünkön több esperes is megjegyzett jelentésében, nevezetesen, hiányolták a pénteki konferenciáról és a szombati istentiszteletéről a hittudományi kar professzorait és diákjait. Megvallom, bennem is buzgott egy ideig a késztetés, hogy utána járjak, vajon mi volt az oka, hogy a díszteremben tartott konferencia ideje alatt a Hittudományi Kari szárnyon zavartalanul folytak a tanórák, és a professzorok is csak délután csatlakoztak hozzánk. Érdektelenség? De hiszen az lehetetlen, mert a Budapesti Teológián történtek egész egyházunk történetének legszebb lapjaira tartoznak (arról ahogyan egyébként az egykori átélők vallomásaiból meggyőződhattunk). Figyelmetlenség? Az is lehetetlen, mert a meghívót idejében elküldtük, a Hittudományi Kar egyik professzora a szervezőbizottság tagja volt, egyházkerületünk főjegyzője pedig a diákoknak tartott közebeden személyesen is meginvitált mindenkit. Nyilván egyházkerületünk ronthatta el a dolgot azzal, hogy nem küldött minden professzornak és diáknak személyre szóló meghívót. Ezért ezúton elnézést kérek, és sajnálatomat fejezem ki. Pedig jó lett volna egy közösségben ünnepelni a maiak épüléséért is. Reméljük, a 100 éves évfordulón már nem kerül sor erre a hibára, s akkor egyházkerület és szervezők, professzorok és diákok mind együtt lesznek majd teljes egyetértésben.

Mondanám ezt, azonban mégsem tudom jó szívvel mondani. Az országunkban és különösen Budapesten végbement ese-

mények arra engednek következtetni, hogy meglehet, nem lesz száz éves évforduló. De lehet, hogy ötvenegy éves évforduló sem lesz. Bősséggel láthattunk a televízióban különböző híradásokat és olvashattunk a sajtóban beszámolókat, hogy mi történt Budapesten, az Astoria és a Blaha Lujza tér környékén a 2006. október 23-án este. Békés és ártatlan ünnepelőket vertek meg rohamrendőrök, kiken arcukat eltakaró maszk volt, de azonosító szám nem. Nyugodtan kimondhatjuk, megrendítő és sokkoló volt látni és tudni, hogy miközben a világból összesereglett ötvenhat állam- és kormányfő, valamint a mai magyar ún. politikai elit kordonok és védőgyűrűk közepette önmagában ünnepel, azok nélkül, akik 56-ot oly fényessé tették, vagyis a nép nélkül, aközben a késő délutáni órákban megkezdődött gumibotokkal, viperákkal, locsolókocsikkal és gumilövedékekkel, rendőrlovassági rohammal a tömeg szétverése, és a békés emberek, köztük az otthonaikba éppen hazatérők megverése. Nyilván a Parlament különböző bizottságaiban hosszú ideig nagy ügy lesz az eset kivizsgálása, s nyilván nem kell nyolcvan esztendőt sem várni a titkosított anyagok, de legfőképpen a lényeg napvilágra kerüléséig, de az is nyilvánvaló, hogy valami végzetesen elromlott. Nem csak az ünneplőket verték meg, hanem magát az ünnepet is. S bizony, ez a megrendítő. A bölcsék arra tanítanak, hogy általában így kezdődik minden diktatúra, és ebben is teljeseedik ki. Abban nevezetesen, hogy elveszik az emberektől ünnepeiket, szimbólumaikat, az életük, történetük, egy nemzethez való tartozásuk, identitásuk meghatározó jelzőit. Így most tőlünk elvették 1956-ot – azok is, akik provokálva randalíroztak, de főképp azok, akik nem tettek különbséget agresszív demonstrálók és békés polgárok között. Ezért hát talán nem ironikus, ha azt mondom, nagy kár, hogy a díszteremben és a Kálvin téren nem voltunk együtt, mert meglehet, egy darabig erre nem is lesz módunk.

Most nem kívánom az ünnepeken elhangzottakat kiemelni, hanem hadd idézzek egy nemrégiben előkerült dokumentum-együttesből. Mint tudjuk, 1956 októberében Budapesten Országos Intéző Bizottság alakult egyházunkban az akkor kibontakozó Megújulási Mozgalom hatására. Az Intéző Bizottság vezetője Ravasz László püspök volt, aki munkatársaival nagy ívű megújulási programot alkotott meg, és ezt valamennyi református gyülekezet presbitériumának megküldték véleményezésre. A válaszok egészen 1957. január végéig érkeztek a Zsinatra. Mintegy 960 presbitérium válaszolt. Miután azonban az 1957 elején újrászerveződő kommunista egyházpolitika visszaállította az 1956 őszi lemondott egyházi vezetést, a megújulás esélye gyakorlatilag lehetetlenné vált. Így a beküldött presbitéri határozatok annak rendje-módja szerint nem képezhették semmilyen további megbeszélés tárgyát, félrekerültek, és évtizedekig senki nem tudta, hol kallódnak. Csak visszaemlékezésekben és legendákban hallhattunk róluk. Voltak lelkipásztorok, akik 1957-ben vagy később az egyházi személyeket ért megtorlások láttán meg is semmisítették az otthoni jegyzőkönyvi anyagot. Hosszas kutatás után azonban megkerültek a megmaradt anyagok, és hamarosan kötet készül belőlük egy történeti bevezetővel és a jellegzetes feltejtések válogatásával. Hadd idézzek most az egyikből. 1956 decemberében a gyömrői presbitérium többek között a következő állásfoglalást hozta:

„Gondolkoztunk, hogy megírjuk-e ilyen részletesen látásainkat, elgondolásainkat. Vagy pedig igennel és nemmel szavazzunk?! De, mivel a közelmúltban elküldött presbitéri határozatok igenek és nemek – sokszor csak kötelességszerűen vagy megalkuvásszerűen elküldött igenek és nemek

voltak, úgy érezzük, hogy most meggyőződésünk indokait is meg kell írunk. Sőt, úgy érezzük, hogy ez kötelességünk is, hogy a jövő tisztulási folyamata a presbitériumon keresztül, valóban a gyülekezetből induljon ki. Úgy érezzük, hogy az ilyen részletes véleménynyilvánítás a tisztulási folyamathoz nemcsak nekünk, hanem minden presbitériumnak kötelessége lesz még sokáig. S az a jövő, amire az Úr kegyelméből készülhetünk, így lesz presbitériumokon és gyülekezeteken alapuló. Tudjuk, hogy sok véleményt kell most egyeztetni, és ezért szerényen vállaljuk, hogy az ezekből kialakuló teljes egésznek a mi véleményünk csak egy kicsiny része lehet. De mégis szeretnénk remélni, hogy ez a véleménynyilvánításunk nem sülyesztőbe került „acta” darab lesz csupán. Hanem, ha nem is mint sajátunkat – hiszen sokan gondolkoznak hasonlóképpen –, de egyeztetve, átszűrve, sok egyébvel megtoldva, formálva, mint az új magyar református élet véleményét fölfedezhetjük a tettek mezején. Mivel egyházi sajtónk még nincs, kérjük továbbra is körlevél formájában a részletes tájékoztatást. S mihamarabb arra lehetőség nyílik, kérjük a presbitériumok, gyülekezetek, elé tárását saját egyházi életünk egész területére vonatkozólag a mi útunknak.”

A presbitérium nyilatkozatának ez a részlete nemcsak az 1956-ig, majd utána nagyon sokáig jellemző állapotokra mutat rá, hanem egy mindenkori problémára. Nevezetesen, hogy az egyház élete, így annak megújulása, s tegyük hozzá, nehézségeket mutató valósága is, a gyülekezetekben gyökeresedik. Már Ravasz László 1956 nyarán írt memoranduma is utal erre: amilyen az élő gyülekezet, olyan az egész egyház. Nem megfordítva! A presbitériumi nyilatkozat világossá teszi, hogy a gyülekezetből, annak életéből és felelős örálból elhatározásából kell kiindulnia az egész egyház megújulásának. Az is nyilvánvalóvá válik, hogy ez a folyamat sok-sok vélemény és elgondolás egyeztetését teszi szükségessé, s ezek a vélemények úgy nem kezelhetők, hogy pusztán „acta” darab lesz belőlük. Vajon 16 esztendővel a diktatúra összeomlása után közeledtünk-e valamit a gyömrőiek (és sok-sok más presbitérium) ebbéli igényéhez, pontosabban: közeledtünk-e ehhez az egyetlen lehetséges egyházlátáshoz?

Szándékosan hagytam meg az idézet végén azt a kitéltet is, mely 1956 végén a tényleges helyzetet jelezte, de mára nézve is hordoz tanulságot. Azt mondja a határozat: „mivel egyházi sajtónk még nincs, kérjük továbbra is körlevél formájában a részletes tájékoztatást.” Hogy van-e egyházi sajtónk vagy nincs, az bizonyára nem eldöntendő kérdés, mert van. Mindazonáltal engedjék meg, hogy néhány keresetlen megjegyzést fűzzek ehhez. Rádió és televízió műsorainkat, de főleg hetilapunkat hosszú-hosszú ideje folyamatos bírálatok érik. A folyamatosan csökkenő eladott példányszám azt mutatja, hogy egyháztagjaink bojkottal is kifejezik véleményüket. A különböző típusú nyomtatott és elektronikus termékeket most nem akarom számba venni, hiszen itt már a bőség zavara mutatkozik, ezért önmagában legyen Istennek hála. Azonban a legutóbbi időben két olyan eset is történt, amely nagy erővel mutat rá, hogy valami nincs rendben egyházunk nyilvánosságával és sajtónyilvánosságával. Ez év október elején az Református Közéleti és Kulturális Központ szervezésében egy internetes fórum nyílt, egyféle blog formájában, amelyhez hozzá lehet szólni, mégpedig oly módon, hogy a vitatók regisztrálják magukat, és így tudnak belépni az internetes fórumra. A gond csak az, hogy a vitaindító cikkek szerzői névtelenek voltak. Az egyik vitaindító cikk az egyházunkat is érintő ügynök-kérdést taglalta. Ennek kapcsán a névtelen szerző olyan kitételekre ragadtatta magát egyházkerületünk korábbi (nem ügynök) püspökével kapcsolatban, amelyek teljességgel megengedhetlenek, becstelenség, mert becsléstértők. Amikor megpróbáltam az ügyben eljárni, az első, amibe beleütköztem, hogy személy szerint nem volt kihez fordulnom. Ki írta a szitkozódást, mi a neve? Másodjára pedig az is kiderült, hogy a hozzászóláso-

kat ún. blog-professzorok osztályozták volna, és ezek körében számos olyan elhíresült figurát lehetett találni, akiknek nemhogy közük lenne egyházunkhoz, hanem éppen arról nevezetesen, hogy minden létező fórumon gyalázzák a keresztyénséget. A második eset szintén internetes jellegű, a Reformátusok Levele c. internetes körlevélben vitatkozást indítottak arról, hogy esperessé lehet-e választani egy olyan lelkészt, aki valamikor nagyon súlyos erkölcsi vétéséget követett el. A hozzászólásokban szintén nem olvashattunk neveket, sem a jelöltét, sem a hozzászólókat. Kérdezem hát tisztelettel, vajon van egyházi sajtónk? Hiszen az egyik legnagyobb isteni titkot a keresztyénség hordozza, nevezetesen azt, hogy az Édenkerttől a világ végezetéig, a mennyei Jeruzsálemig minden embernek van neve és arca. Isten az Édenkertben nem egy névtelen elkövetőt keres, hanem Ádámot szólítja. És a Jelenések Könyvében azt olvassuk: az üdvözültek nevei fel vannak jegyezve. És arcunk is van, hiszen, ahogy Pál mondja: mi dicsőségről dicsőségre változunk el, úgymint az Úrnak ábrázataja szerint (kinek neve az a szép név, amelyről mi is mint keresztyének neveztetünk. Kérded, ki az? Jézus Krisztus az. Isten szent Fia, ég és a föld ura. Őréa változunk dicsőségről dicsőségre.) Most pedig úgy látom, inkább gyalázatból gyalázatba sülyedünk, névtelen és arctalan szerzők írnak, gyalázkodnak, firtatnak az egyházi sajtóban. Vajon hát van-e egyházi sajtónk? Volna min elgondolkodjunk. Mi beérjük továbbra is körlevelek küldésével.

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés! Beszámolómban szeretnék még néhány fontos eseményre is visszatérni. Ezek sincsenek tanulság nélkül. Mindenekelőtt meg kell emlékezni a tavaszi országgyűlési és az őszi önkormányzati választásokról. Igen jól mutatja a két választás eredménye, hogy a szó valódi értelmében világi sajtóról sem beszélhetünk. A jelenlegi kormányzó párt hazugsággal szerezte meg a választók bizalmát, s amikor az őszi önkormányzati választásokon a helyi képviselőtestületek jelentős részéből kizsorszorultak képviselői, úgy tett, mintha nem történt volna semmi. Azoknak az egyháztagoknak és lelkipásztoroknak, akik képviselőséget vállaltak, akár országos, akár helyi szinten, e helyről is sok erőt és áldást kívánunk, hiszen a mai Magyarország igen súlyos erkölcsi válságban van. Valóban nem lesz könnyű sem a Parlamentben, sem a helyi képviselőtestületekben maradandó és evidens értékek mentén munkálkodniuk. Azt látjuk, ennek a válságnak a gyökere éppen abban van, hogy evidens értékeink veszendőbe mentek. Örülök ugyanakkor, hogy a két választást nem kísérték azok a korábbi tapasztalt hisztériák, melyeket az egyházak körül kellettek az elmúlt 16 évben szinte mindig. Igen, tudom, csak idő kérdése, s ha szükség lesz rá, ismét előkerülnek majd a jól ismert sablonok. Ezért köszönöm személyesen is, hogy az utóbbi közgyűlésünkön tett intelmeimet sokan meghallgatták, és méltósággal, higgadtsággal vitték végig gyülekezetükben ezt az időszakot. Csak ezt tudom a továbbiakban is kérni mindannyiunktól, hiszen, mint azt a budapesti őszi eseményei megmutatták, a jelenlegi hatalom mindenre elszánt, és mintha az indulatok külön is a kezére játszanának. Kezdjük csak mi minden dolgunkat mindig alázatos imádsággal, és zárjuk is azzal. Higgyünk az imádság erejében, s abban, hogy nekünk a történelem Urától kell kérni és remélni a szükséges változást, és nem kell nekünk a pillanatnyilag felhorgadó indulatok hullámverésén semmiféle előnyt szereznünk.

Szeretnék szólni a 2006-os Magyar Református Világtalálkozó eseményeiről is. A korábbi találkozóktól eltérően, talán a szűkös anyagi lehetőségek miatt is, nem úgy zajlott ez a mostani világtalálkozó, hogy egy vagy két nagy központi rendezvénye lett volna, hanem úgy, hogy voltaképpen minden helyi rendezvény egyúttal központi rendezvény is volt. Ez igen sok fáradtsággal, utazással, jelenléttel és reprezentációval járt. Köszönöm mindazoknak, akik egyházkerületünket akár Erdélyben, akár Kárpátalján, akár a Felvidéken,

akár a tiszáninneri és tiszántúli vagy dunántúli rendezvényeken képviselték. Biztos vagyok benne, hogy a sok találkozó és együttlét megerősítette testvéri kapcsolatainkat és egymás iránti elkötelezésünket. Még akkor is, ha többek véleményének is hangot kell adnom, amikor azt mondom, a kevesebb talán több lett volna. Különösen fontos volt a kárpátaljai testvérekkel való találkozás, tekintettel azokra az eseményekre, melyeket immár egy esztendeje szélteben-hosszában tárgyal egyházi közvéleményünk. Ez részben a női lelkipásztorok sorsát, részben pedig az egyházból kilépő lelkipásztorok ügyét érinti. Mint tudható, a kárpátaljai egyház zsinata egy határozatban visszamenőleges hatállyal megszüntette a női lelkészek státuszát, amely döntés ellen sok helyről és sokféle tiltakozás hangzott, míg mások a visszamenőleges hatályt elfogadhatatlannak tartották ugyan, de tudomásul vették a döntést. Annyit szeretnék csak ehhez hozzáfűzni, hogy minden jel szerint a női lelkészség kérdése nem került nyugvópontra, véleményem szerint még itt, Magyarországon sem. Bizony sokféle szempontból kellene ezt a nagyon nehéz kérdést megtárgyalnunk, s nem csak a zsinati döntés megalapozottságát, hanem a jelenleg szolgáló női lelkészek egyháztársadalmi helyzetét, megbecsültségét, szolgálati esélyeit is figyelembe véve. Bizonyos vagyok benne, hogy sok-sok vitánk lesz még ebben a kérdésben. Ugyanakkor szeretném, ha nem olyan megfontolások vezetnének bennünket, mint amit például a bajor református egyház tett nyilvánvalóvá, akik hosszú ideje támogatták a kárpátaljai egyházat, de most e döntésük nyomán felfüggeszteni kívánják a segítségnyújtást. Ez egyszerű ideológiai zsarolás. A szolgálatból kivált lelkipásztorok ügye ennél sokkal bonyolultabb. Természetesen elintézhető a dolog azzal, hogy ez csak néhány ember, és néhány tucat gyülekezeti tag, nem olyan nagy veszteség. Volt, aki így nyilatkozott. Azonban ha érveiket megvizsgáljuk, és ezekből kivesszük lehetetlen követeléseiket, mint például másféle hitvallások adoptálása, elkerülhetetlen az a benyomásunk, hogy ők egy komolyabb, mélyebb spiritualitású és erkölcsi szintű, szilárdabb egyházat szeretnének. Amikor tavasszal Kárpátalján jártunk, az egyik atyafi négy szemközti beszélgetés során a szemembe vágta, hogy ugyan mit kérünk rajtuk számon, amikor a Magyarországi Református Egyház arról hírlik, hogy nemcsak recseg-ropog, hanem az országhoz hasonlóan következmények nélkül egyházzá lett. Bizony, nehéz volt bármit is felelnem az általa tételesen felsorolt erkölcsi eltérésekre, amelyek minden konzekvencia nélkül maradtak. Azért is oda kell erre figyelni, hogy ne keverjük össze az ő ügyüket azokkal a lelkipásztorokkal, akik itt, Magyarországon kezdtek új egyház, szekta alapításába. Arról a két egykori dunamelléki lelkészről szólok, Császár Bíró Zoltánról és dr. Nagy Károlyról, akik jogerős egyházi bírósági ítélet folytán voltak kénytelenek gyülekezetüktől megválni. Az egyikük ugyan nem alapított egyházat, csak „missziót”, Kálvin János Presbiteri Misszió néven, amelynek vezetőjévé rögtön ki is nevezte magát, és azóta is ennek a nevében tevékenykedik. Másikuk önálló egyházat alapított (ügyesen persze nem ő, hanem hívei), és abban a városban, ahol másfél évig tartó vádaskodásaival, perlekedésével feldúlta gyülekezete életét, híveivel tüntetőleg reformátusnak titulálja magát. Mindkét ügy botrányos, de a legkülönösebb bennük az az előzmény, hogy egyházi bíróságaink a nyilvánvaló tények ellenére is rendkívül enyhe ítéleteket hoztak esetükben. Most aztán teszik, amit tesznek, s hogy a további zűrzavarnak legalább valamennyire elejét tudjuk venni, állandóan nyilatkozunkunk kell, illetve új eljárásokat kell majd indítanunk.

Röviden szeretnék szólni a lelkésztovábbképzésről is. A múlt héten tartottuk Monoszlón az egyházkerület újraszervezett lelkipásztori továbbképzésének első alkalmát. Sikerrel nyugodtan mondhatom. Nem csak azért, mert a visszajelzések erre engednek következtetni, hanem mert már az előkészületek is ezt mutatták. Túljelentkezés volt, régen volt már ilyen. A városi misszió tárgyában hallgathattak a résztvevők

előadásokat, vehettek részt konzultációkon, megbeszéléseken. Tavasszal a szórvány-gondozás körében fogunk továbbképzést szervezni. Ezt azért is fontosnak tartom előre bejelenteni, mert mintha lassan végleges szembenállás bontakozna ki a városi gyülekezetekben szolgáló lelkészek, illetve kis településen vagy szórványokban szolgáló lelkészek között. Sok tényező eleve segíti felszítani az egyébként fölösleges indulatokat. Nem is akarom ezeket most felsorolni. Az azonban merő tévedés, hogy egyházkerületünk a városi missziót preferálná a szórvány-gondozás rovására. Éppen fordítva! Ha a kerület eddigi döntéseit nézzük, inkább azt kell mondanunk, hogy a szükségesnél kevesebb erőt fordítottunk azoknak a reformátusoknak a gyülekezetbe szervezésére, akik évtizedek óta városokban élnek anonim módon. Ha e feladat felé fordultunk, az nem jelenti azt, hogy elfordulunk a nagyon nehéz terepen szolgáló szórvány-gondozó lelkészeinktől.

Ha viszont valahol feszültség van, az inkább abban mutatkozik, hogy gyülekezeteink egy meghatározott köre olyan intézményeket is hordoz, melyek finanszírozása nem az egyházközség adakozó kedvéből telik, mert abból nem is telhet. Míg gyülekezeteink egy másik, s jelentősebb köre éppen csak annyiból gazdálkodik, amennyi a gyülekezeti életre is csak szűkösen futja. Mintha – és erről a missziói jelentésben is szólok majd – egyházunkban két nagy típusa jelenne meg az egyházközségeknek, s eléggé nehéz már most együtt látni és együtt tartani őket.

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés! Végezetül szeretnék szólni az egyházunkat egyetemesen érintő feladatunkról, a misszióról is. Mégpedig oly módon, hogy egy szintén ötven évvel ezelőtt keletkezett presbitériumi határozatot idézek. 1956 decemberében a ságvári gyülekezet, (akkor Dunántúlhoz, korábban Dunamellékhez tartozott, ki tudja hova fog még?) presbitériuma többek között ezt a határozatot hozta: „Itt az idő egyházunk számára a komoly és teljes értékű misszióra. Ez ma számunkra a legnagyobb kérdés és első kötelesség! A személyi és szervezeti kérdéseknél százszor fontosabb. Fel kell újítani azokat az egyházi szolgálatokat, amelyekben nyilvánvalóan jelen volt az Úr: az evangélizációt, a gyermekek közötti missziói munkát, biblia-iskolákat stb. Olyan egyházi életlehetőségeket kell teremteni – és erre Isten megadta a lehetőséget – hogy pozitív keresztyén világnézet és jellem alakuljon ki. Ma a nagy eszmei összeomlásban szászoroson érezzük: szükség van az alapos, élő hitre épített, Jézus erejével munkálkodni akaró s mindegyik pozitív, azaz hitünk biztos győzelme reményében kialakított keresztyén világnézetre, az ebben kialakult szilárd keresztyén jellemre – a valódi szolgálat érdekében. Ennek hiánya eredményezte többek között azt a teológiai megingást, vagy liquid állapotot, amelyet azután özön emberek ki tudtak használni – akarva vagy akaratlanul – az egyház bizonyos mérvű elárlására. Még ebben az egyházi évben tűzze ki minden gyülekezet új szellemben készült missziói munkatervébe ezt a keresztyén etikai világnézet és jellem kialakítását célzó ébresztést. Mi pedig – az ébresztésen és ébredésen túl –, ha szabad így szólni: teljes értékű jellemeket akarunk látni egyházunk tagjaiban és vezetőiben egyaránt. Meg kell keresni, és meg fogjuk találni a misszió új formáját, melyben Jézus Krisztus akadálytalanul végezheti a maga munkáját.”

Amikor a bevezetőben azt mondtam, hogy 1956 kapcsán minden okunk megvan a hálaadásra, és a bűnbánatra is, többek között ez a határozat járt a fejemben. Vajon kell-e hozzátennünk bármit is ötven esztendő múlva? Csak egy kérdést befejezésül: Valóban keressük-e a missziókat az új formáját, melyben Jézus Krisztus akadálytalanul végezheti a maga munkáját? Míg e kérdésre magunkban és egész közgyűlésünkön is kereshetjük a választ, segítsen bennünket a megemlékezés és a köszönetnyilvánítás szava is. Így

emlékezzünk meg hálás szívvel a legutóbbi közgyűlésünk óta elhunyt lelkipásztor testvéreinkről, és így kívánjunk áldott nyugdíjas éveket nyugalomba vonult lelkipásztorainknak. Neveiket jelentésem végén felolvasom. S kívánjunk egyúttal sok-sok áldást azoknak, akik az elmúlt esztendő során álltak szolgálatba mint lelkipásztorok, mint újonnan megválasztott presbiterek. Isten áldása, Szentlelkének megsegítő kegyelme legyen velünk, hogy eszközei és ne akadályai legyünk Jézus Krisztusnak, aki általunk is végezni akarja munkáját az anyaszentegyházban.

Elhunyt lelkipásztorok: dr. Bajusz Ferenc, Egri Miklós, Kolozsváry-Kiss László, Lénárt László, Róka Lajos, Apostol Pálné Gönczy Klára, Kőhegyi István, Vincze Ferenc, Vörös Benő, Vörös János.

Elhunyt közgyűlési alkotótág: Gergely Imre fülöpszállási gondok.

Székházunk munkatársa: Molnár István házmester.

Nyugalomba vonult lelkipásztorok: Bóka András, dr. Buday Péter, Demén Miksa Zsuzsanna, Fodorné Kováts Márta, Hamar István, Hentes László, Kisérdi Dezső, Pálóczi Károly, Pap Lászlóné, Szalkai Lajos, Tamás Bertalan, Tatai Zsuzsanna, Tóth Kása István.

MEGNYITÓ

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

Nagy szeretettel és tisztelettel köszöntöm közgyűlési alkotó tagjainkat, továbbá kedves vendégeinket valamint a média jelenlévő képviselőit!

Megköszönöm Szabó püspök úr köztünk imént végzett áldott szolgálatát, és életére, szerettei életére, köztünk végzendő további munkájára Urunk gazdag áldását kívánom!

A református bibliaolvasó kalauz hétfőre kijelölt ószövetségi igeszakasza a 8. zsoltár volt. Ez a zsoltár – akár a Bibliából olvassuk, akár ha zsoltárként énekeljük – Isten csodálatos nevének, dicsőségének fenséges magasztalása. Az is csodálatos ajándék, hogy mi, emberi teremtményei mindennek tudatában lehetünk, sőt lelkünket felé fordítva, ajkunkat megnyitva, Őt ezért nap mint nap hálaadással dicsőíthetjük. Ebben a zsoltárszakaszban fordul elő ez a hihetetlen tartalmú igeveris is: „kevéssé tetted őt kisebbé az isteni lényeknél...”, amely egyrészt igen nagy méltóságunkra utal a teremtmények között, másrészt ítélet is akkor, amikor erre a tisztességre tekintet nélkül méltatlanul, erőlenül, sajnos nem egyszer gonoszul és istentelenekhez hasonlóan forgódunk abban a világban, amelyet Urunk kivételes gondviselő kegyelméből azért teremtett, hogy abban okosan, hasznosan és bölcsen munkálkodva róla tegyünk bizonyosságot, és hozzá vezessük mindazokat, akik még e mennyből felénk sugárzó fényben eddig nem részesültek. Vétkeink és gyarlóságaink miatt keresztyén egyházaink tekintélye, súlya a nemzeti, polgári közéletben alábbszállt, amit újabban – közvélemény-kutatási adatokra hivatkozással – szívesen emlegetnek is a médiában. Bár a közvélemény-kutatási adatok mára leértékelődött jelentőségéről megvan a különvéleményünk, mégis azt akár magunktól, saját népmozgalmi statisztikáinkból és egyháztársadalmi életünk megfigyeléséből is tudjuk, ezeket pl. ma is látni fogjuk, hogy a mai globalizálódó világban nem igazán vagyunk a helyünkön. Bennünket szemlélve, rólunk hitetlen embertársainknak nem feltétlenül Krisztus avagy a Szentháromság Isten jelenléte, uralma jut az eszébe! Pedig a bibliai értékek közvetítése, ha valamikor, akkor most nagyon aktuális és fontos. Ennek alátámasztására hadd idézzem Höröcsök Imre bácskiskunsági megyegondnok úr legutóbbi megyegyűlésükön elhangzott megnyitójának egy részletét:

„Amikor nemzetünk állapotát nézzük, benne az érték hordozó, hagyománytisztelő reformátusság társadalmi és egyházi önazonosságát gondoljuk végig, érdemes a figyelmünket egy rövid időre ráirányítani annak a felmérésnek az összegzésére, amelyet a COMMITMENT Pedagógiai Intézet végzett. Ez az országos felmérés a középfokú oktatásban résztvevő 11. évfolyamos korosztály körében azt vizsgálta, hogy az iskola milyen mértékben segíti diákjait saját értékrendjük kialakításában, a biztos értékválasztásban, személyiségük fejlesztésében.

A vizsgálat megállapítja, hogy a nevelés szerepének erősítése pedagógiai és oktatáspolitikai szempontból is az egyik leg-sürgetőbb feladat.

A hagyományosan fontosnak tartott érték kategóriák közül a korosztály az utolsó helyekre rangsorolta a hazaszeretetet, a szolidaritást, a hit és példaképek jelentőségét. A vizsgált tanulók mintegy felének nincs példaképe. Akik választottak példaképet, azok között egyetlen említés sem utal a magyar irodalom vagy történelem jeles személyiségeire. Ami meglepő, hogy alacsony számban tekintik követésre méltónak a szülőket. A pedagógusokat csupán 4%-a választotta mintának. Gyenge az együttműködési készség, a másoknak való segítségnyújtás vállalása. A diákok nagy része csak a saját érdekeit akarja érvényesíteni minden áron. Megdöbbentő, hogy a hazaszeretetet a válaszolók 55%-a nem tartja fontosnak. Elgondolkodtató az a tény is, hogy az erkölcsi normákat a diákság 45%-a nem gondolja fontosnak. Legkevesebben a nemzeti ünnepeinket negligálják (hanyagolják el), ezért ennek az elutasítottasága 31%.

Hasonló képet mutat a tanulói értékkála elemzése is. Érdekes, hogy míg a hazaszeretet, a szolidaritás, barátság, szeretet, megbízhatóság megtételeiben nincs jelentős különbség az egyes iskolatípusok között, a hit fontosságát a gimnáziumok tanulói jóval fontosabbnak tartják, mint a szakközép- és szakiskolában tanuló diákok. A példakép mint meghatározó érték a szakiskolában jelenik meg jóval nagyobb arányban, mint a szakközépiskolában és gimnáziumban.”

Eddig az idézet a tanulmányból.

Hangsúlyozni szeretném, hogy a fenti mérés nem az egyházi intézményekben zajlott. Megismerve ezeket, feltehetjük a kérdést, mit üzen számunkra ez a felmérés, mit jelentenek ezek az adatsorok a mi munkánkban?

Elsősorban is megerősítenek bennünket abban, hogy a református oktatási intézményekben folyó nevelés kiemelkedően fontos pedagógiai tevékenység. Ezért a jelen szorító, intézményeket fojtogató helyzetében is mindent meg kell tenni a fennmaradás, az itt folyó munka megőrzése érdekében.

Másodsorban megerősít bennünket abban, hogy ezt az értékközvetítést, amelyet iskoláinkban naponta végzünk a hittanoktatás, erkölcsi nevelés útján, semmilyen külső hatásra nem lazíthatjuk fel, akkor sem, ha ez rövidtávú népszerűséget eredményezne, vagy tanulólétszámot hozna. Ugyanakkor számolnunk kell azzal is, hogy a nem egyházi iskolákból a középiskoláinkba kerülő diákok milyen belső értékeket hoznak, vagy hoznak-e egyáltalán valamilyen szemléletet?

Nagy a felelősség, a teher és a tennivaló a református pedagógusok vállán.”

Hálaadással gondolunk vissza a folyó évben takarékos költségfordítással megrendezett, mégis gazdag lokális programokat kínáló V. Magyar Református Világtalálkozóink Kárpát-medencei alkalmaira is! Egyik utórendezvényét éppen itt, Dunamelléken tartottuk október 20-21-én. Nem akarok elébe vágni Szabó püspök úr ezzel foglalkozó elnökségi beszámolójának, mégis engedjék meg, hogy ebből egyetlen – hozzám közel került – értékes szegmenst kiemeljek. Ez dr. Kardos János, 1894-1959 között élt, volt megválasztott dunamelléki főgondnok úr, a maga idejében koncepciók perre áldozatos és nagy formátumú védőügyvédje emlékezeté-

nek korrekt rendbetétele, tisztelgésünk kiemelkedő életműve előtt. Ha ebben a körben méltathatunk közöttünk többféle tisztségében is végzett munkásságát, életpéldája számunkra leginkább az egyetemes papság példamutató gyakorlása volt. Mert mi is az egyetemes papság egyik legfontosabb szolgálati ága? – A közbenjárás! Közbenjárás testvéreinkért, embertársainkért, a nyomorultakért, elesettekért imádságban, de mivel az imádságos hit gyakorlása is megholt cselekedetek nélkül, ezért a közbenjárás gyakorlása kötelességünk emberi hivatásunk lehetséges minden területén is. Ő ezt tette minden hivalkodás és önhittség nélkül, kortársai közül sokak köszönetét, elismerését, megbecsülését és hálaérzését keltve fel. S az érdemtelenek ellenérzéseit és ellenintézkedéseit is szép számmal, aminek terhe végül felőrlötte egységét, és őt magát 65 éves korában sírba vitte.

Van azonban még más fontos ránk hagyományozott öröksége is. Ilyen pl. az ún. harmadik út gyakorlása. Ha az egyház súlyos próbák alá esik, mint volt ez közvetlenül a II. világháború utáni időkből is, vezetőinek jellemzően három lehetőség kínálkozik: 1. megalkuvás, 2. kemény szembenállás, 3. lemondás a tisztséggel nem viselhető tisztségről. Az első kettőre sok egyháztörténelmi példát tudnak felsorolni, bár a közelmúltbeliek alapos és tisztességes elemzése még korántsem teljes. A harmadikra kevés a példa. Mindenki tisztában volt azzal, hogy ha lemond, találnak helyébe mást, olyat, aki úgyis megteszi, amire elődje képtelen volt. Van-e mégis értelme? – Igen, van, különösen a látványos lemondásnak. Kardos János ezt tette, amikor a németek bevonulásának másnapján közmegelegedésre gyakorolt Pest megyei tiszti főügyészi megbízatásáról tüntetően lemondott. S ezt tette akkor is, amikor – bár szíve mélyén nagy megtiszteltetésként kezelte – Ordass Lajos püspök, véence főtárgyalására ment el inkább, mintsem saját beiktatására a nagy többséggel megválasztott főgondnoki tisztségébe, természetesen illő módon idejében tájékoztatva a kerületi elnökséget, s egyben közvetítve elvi álláspontját is végső, megtusakodott döntéséről. Kis Roland ugyan – szégyenletes egyházvezetői celebrációval – később mégis elfoglalta a főgondnoki széket, hogy azt a kommunisták egyik beavatkozási pontjává tegye, de az akkori egyháztagok tudatában pontosan képződött le mindaz a tanulság, melyről ma már nemcsak szabadon beszélhetünk, de mindent meg is tehetünk azért, hogy ugyanezek a jelenségek még egyszer ne ismétlődhessenek meg egyházunk kerítésén belül!

Evfordulós ünnepségeinken dr. Kardos János családtagjai, barátai, tisztelői, földijei, hittestvérei elnyerték becsületének helyreállítását, nem csak egyházunkban, de a Budapesti Ügyvédi Kamarában is, ahol meghitt ünnepség keretében az ügyvédség bocsánatkérését tartalmazó táblát avattak és koszorúztak november 9-én. Az életművét bemutató előadások, megszólalások hamarosan felkerülnek népszerű honlapjainkra, illetve a Zsinati Levéltárba. Az ezek ismeretében levonható tanulságok alkalmazása és közvetítése még ránk vár, ránk, elsősorban nem lelkészi tisztségviselőkre! Jó lenne emlékéit rendszeresen ápolni, pl. november 12-én, halála napján, évről-évre ismétlődő megemlékezéssel, koszorúzással, de a szeretteik sírját látogató egyháztagjaink részéről – egy kis kitérővel – mindenképpen egy-egy szál sirjára tett virággal. A Rákoskeresztúri Köztemető 17. parcellájának főút felőli, azzal párhuzamos 3. sorának végső szakaszában (GPS koordináták: E47,47510, N19,183217; ±15m) nyugszik, ahová halála előtt – megváltoztatva eredeti, szigetszentmiklósi nyughelyére vonatkozó szándékát – azért kérte elhelyezését, mert „sok kedves embere nyugszik e temető végében” (ti. azokat, akiket a gyilkos hatalom ellenében már nem tudott megmenteni).

Szomorú, hogy a történelmi egyházaknak ma, fél évszázad múltán ismét újra át kell élniük azokat a csapdahelyzeteket, amelyek – elsősorban az állami csatornákon érkező állami anyagi támogatások tekintetében – azért alakulnak így, mert a globalizáció hívei, semmiben sem különbözve egykori bolsevista elődeiktől, tüskének és szálkának látják az egyházakat a nemzet testében, amelyeket, mint a haladást akadályozó ténye-

zőket, minél előbb ki kell küszöbölni! Akkor, amikor ma-jön-és-holnap-megye pénzügyminiszterek még csak nem is válaszolnak egyházunk vezetőinek, illetőleg ha – az országgyűlés nyilvánosága előtt burkoltan – mégis, akkor valótlan állítva és lekezelő módon rejte a leg-lényeget, mélységesen megbántanak bennünket, akik pedig szívesen kerülnénk el felesleges súrlódási felületeket és effajta energiaemésztő összecsapásokat. Azt azonban nem tűrhetjük szó nélkül, hogy egyházainkat milliárdokkal megrövidítsék minden elfogadható indoklás nélkül, hiszen ezzel szűszegő helyzetbe hajszolnak bennünket azokkal a híveinkkel, tanulóinkkal, gondozottjainkkal szemben, akikkel szerződöttünk, akiknek ígéreteket tettünk olyan háttér ismeretében, amely valóban garanciája volt akkori felelős elkötelezettségeinknek.

Az a döbbenetes, hogy amikor az egyik, az előbb hivatkozott oldalon vívjuk kilátástalannak látszó harcunkat, ugyanakkor a másik oldalon, pl. az „Új Magyarország” Nemzeti Fejlesztési Program II. berkeiben, néhány kezdeti pengeváltás után kezelhetőnek látszó együttműködés kezd kibontakozni az ezért felelős kormánybiztossal, amelyet kihagyni oktalanság lenne! Mégis, a helyzet ellentmondásossága nyomasztó, sőt, igazában az sem remélhető, hogy ez a benyomás tartós partnerkapcsolat lehetőségét rejtje! Ez a már-már kezelhetetlen világ a „666, a Fenevad” (ld. Jel.) azaz a minden szinten tökéletlen szétdobáló Gonosz birodalma kezd lenni a minden tekintetben tökéletes „777”, Isten országa helyett. Mindazonáltal Isten országa a mi szívünkben van, ahogy ezt Mesterünk tanította, s ha ezt elfogadjuk, komolyan gondoljuk, meggyőződéssel valljuk, akkor reménykedhetünk abban is, hogy ennek virága innen kihajtva mégis életnek illata lesz életre a Gonosz áporodott kigőzölgései felett és helyett, így a maga idejében mégis eljöhhetnek a felüdülés napjai.

Ha valamikor, akkor most fontos egyházunk állásainak megerősítése. Fontos, hogy gyülekezeteink tagjai egymás felé forduljanak, egymásra találjanak, együtt hódoljanak, szolgáljanak Urunknak. Akik erősek, segítsék a lankadtakat, akik módosak, hordozzák mások terheit. Akiknek elég adatott, vállaljanak nagyobb részt egyházunk támogatásából, hogy kikerüljünk az ismétlődő csapdahelyzetekből, és semmiféle földi hatalom túszai ne válhassunk.

Fontos, hogy az egyházmegyék gyülekezetei gyakorolják egymás irányában a szolidaritást. Az erős gyülekezet segítse a gyengét, az, akinek kivételes lelki ajándékai vannak, gyarapítsa az ebben rászorulókat. Nem eshet ki egyetlen egyházközség sem az anyagi terhek rostáján! Ha alkalmatlanok lelki vezetői, presbiterei valamely egyházközségnek, legyen tekintélyes pásztor, aki képes őket alázatra, visszavonulásra bírni, hogy az alkalmasabbnak helyt adjanak.

Fontos, hogy a megyéit koordináló, képviselő egyházkerület hasznos interfész legyen saját megyei és más kerületek, valamint az országos egyházvezetés között. Ha ugyanis mindezt együtt képtelen megvalósítani, akkor vajon manderre szükség van-e továbbra is? Pedig évszázadokon át úgy tűnt, mégsem haszontalan a katolikus egyháztól örökölt hierarchia. Valójában ma sem, amikor egyházunk évszázados jussát vonják kétségbe azok, akik évtizedes tiszavirág-létükkel hivalkodnak. Egyik legnagyobb kincsünk a hierarchiában is megformálódó egység, amely mögött nem a közös érdekek, hanem a közös hit szerinti együvé tartozásnak kell érvényesülnie és megmutatkoznia is. Ehhez pedig nem elég az alapokban közös tan, ehhez közös Lélek is kell, így, nagy kezdőbetűvel.

A közelmúlt eseményeire emlékezve hadd osszam meg örömet, amikor jó volt reformátusnak lenni: az '56-os ökumenikus hálaadás Szent István Bazilika-beli ünnepén. Ide ellátogatott az a legfőbb méltóság is, akinek a jelenléte ebben a környezetben aligha tűnt bárki számára autentikusnak. A MRE lelkészi elnöke itt „csak” ígét olvasott és imádkozott. Ami elhangzott, az prófécia volt, élőben! Mindnyájunknak, de remélhetőleg annak is, aki erre az „eseti” tanításra bizonyára alaposan rászolgált!

Mert nélkülünk, keresztények/keresztényeknek nélkül nem-hogy élni, de ünnepelni sem lehet! Jussunk, ezeréves jus-

sunk van arra nézve, hogy a nemzet, az ország életében meghatározó tényező legyünk. Beleértve az ország társadalmi tőkének a fenntartását, gyarapítását is. Az a hatalom, amelyik ezt nem ismeri fel, és figyelmen kívül hagyva az emberi lény test-lélek-szellem struktúráját csupán könnyen manipulálható séma-személyiségek halmozában gondolkodik, előbb-utóbb elsorvasztja, elpusztítja a nemzetet. S ha hagyjuk, belenyugszunk, akkor gonosz szolgák vagyunk!

Nem kell azt gondolnunk, hogy egyéb dolgunk lenne az evangélium hirdetésénél és az élet példa felmutatásánál! Mert ha ilyen bizonyágtételeink nyomán a kereső lélek Istenre talál, akkor a Lélek gyümölcsei nemcsak a gyümölcstermő és -hordozó testvérünk és a gyülekezet új kincsei lesznek, de az egész nemzeté, az egész társadalomé is. Az Urát megtaláló embernek felébred a felelőssége embertársai iránt, megővekszik a szociális érzékenysége, hasznot hozó, alkotó polgárrá válik. Az egyik legjobb befektetés az emberi tőkébe a keresztyén egyházak tevékenységének a megkönnyítése, támogatása minden olyan területen, amely állami feladat átvállalása lehet. Erre próbáljuk rávenni azokat az állami tisztviselőket is, akik azt állítják magukról, hogy az EU-forrásokat többek között a társadalmi tőke gyarapítására kívánják fordítani.

Sok mondanivalóm lenne még, de az idő rövidsége miatt mindjárt befejezem. Csupán két gyakorlati kérdésben kérem a főtiszteletű közgyűlés tagjainak segítségét:

- 1./ Zsinati feladatomul vállaltam, hogy megvizsgálom, van-e értelme az Ariadne SW kiterjesztésére a teljes MRE gyülekezeteire. Ehhez feltétlenül tudnom kell, mire jutottak vele azok a gyülekezetek, amelyek 1-2 éve már megvásárolták. Még a polcon van-e, vagy már barátkoznak vele, de még élesen nem használják, s ha mégis, akkor a sokoldalú program mely moduljait használják ténylegesen. Kérem azokat, akik e tekintetben tényadatokkal tudnak támogatni, személyesen keressenek fel a szünetekben, és ajándékozzanak meg bizalmukkal és tapasztalataikkal. Az értesülések forrását ugyan feljegyzem magamnak, de nem fogom terjeszteni!
- 2./ Már tavasz óta próbáljuk összetaborozni gyülekezeteink alvó vagy háttérben szunnyadó multiplikatív értelmiségi tagjait azzal a céllal, hogy velük megkíséreljük fokozni egyháztagjaink tudatos polgári létbeli megjelenését, forgolódását, persze szigorúan a bibliai értékek mentén. A tavaszi rendezvényünk mérsékelt látogatottságú volt. Most szombaton 10 órától a zsinati ülésteremben Bölcskei püspök úr „Állam és Egyház”, valamint Kovács Árpád ÁSZ-elnök „Államháztartás alulnézetben” c. érdekesnek ígérkező plenáris előadását és több 10 perces kiselőadást készítünk elő bevált gyülekezeti, magánéleti megoldásokról. Országos hirdetésünkre eddig alig 30 fő jelentkezett. Nyitva az út, bárki jelentkezhet az egyháztagok közül a püspöki hivatal jelen lévő munkatársainál vagy nálam is. Kérem, ne hagyjuk ki ezt a nem csak érdekesnek, de értékesnek is ígérkező alkalmat mi, dunamellékiek, akik földrajzilag a legközelebb élünk a találkozó helyszínéhez!

S hadd osszam még egy pozitív tartalmú értesülés örömeit is! Nagyszerű hírt hallottam ma a rádióban: a BMW sok százmillió vagy akár milliárdot is elérő EU-ráfördítással létrehozta és bemutatta a hidrogén üzemanyagú autó prototípusát, amelyet a jövő évtized közepétől kezdve akar megjelentetni a piacon. Ez azt jelentené, hogy az autók többé nem bocsátanak ki káros anyagot, helyette csupán vízpárát. S mivel a gazdaságosan elegethető hidrogén előállításához olcsó energia kell, e hír mögött valahol ott bujkál az a feltételezés is, hogy a fúziós energia előállítása közeledik a megvalósításhoz. Hogy ez nem fantazmagória, igazolja az a hatalmas pénzügyi-technikai világméretű összefogás is, amellyel Spanyolországban elkezdik az első, ipari termelésre alkalmas fúziós reaktor előállítását, ha nem tévedek, 8 000 Mrd dollár ráfordítással (ez majdnem ezerszerese a most sokat

emlegetett hét éves EU támogatásunknak). Szabad imádkoznunk ilyen dolgokért is, hiszen ezzel az emberiség történetében eddig soha még elő nem fordult lehetőségek nyílnak a szükség felszámolására, az egészséges életlehetőségek megteremtésére. Ezek akár a fennmaradás kulcsaivá is válhatnak akkor, ha az Angliában kormánymegrendelésre legújabbán elkészített független környezeti-hatásvizsgálat eredményeképpen kimutatott klímaváltozás valóban fellép. Százmilliók kényszerülhetnek lakóhelyük elhagyására és megváltoztatására. Ha csak..., ha csak – a tanulmány készítői szerint – nem fordítják a nemzetek nemzeti jövedelmük 1%-át kizárólag a légkör üvegház háztartásának helyreállítására. Szabad imádkoznunk és tennünk is érte, hogy így legyen!

Ma, amikor feladatul tűzzük ki, hogy a szakbizottsági jelentések fényében vizsgáljuk meg egyházkerületi missziókat, diakóniákat, informatikai helyzetünket stb., Krisztusunk szeretete, Istenünk bölcsessége és a Szent Lélek egysége vezesse igyekezetünket! S az esti lelkészszentelésen sokunk biztatása és imádsága kísérelje a legszentebb feladatra induló fiatal lelkész testvéreinket!

Ezen gondolatok jegyében, Urunk akaratából és elnöktársam nevében is mai egyházkerületi közgyűlésünket megnyitottam, és bemutatom a napirendet!

Egyházkerületi közgyűlés

Új alkotótagek esküvője

HATÁROZATOK

6. KERESZTES SÁNDOR VÉRTESALJAI EGYHÁZMEGYEI GONDNOKKÁ VÁLASZTÁSA

Előterjeszti: Varga László

1. Az Egyházkerületi Közgyűlés Keresztes Sándor bicskei főgondnok vérteszaljai egyházmegyei gondnokká történt megválasztását tudomásul veszi, és e tisztségénél fogva alkotótágjai közé fogadja. Életére és minden szolgálatára Isten áldását kéri.

7. ÚJ ALKOTÓTAGOK ESKÜTÉTELE

Előterjeszti: Varga László

1. A közgyűlés megállapítja, hogy **Ablonczy Gábor, Bartisné Gagy Ágnes, Csaholcz László, Faragó Attila** közgyűlési képviselő az esküt letette. Életükre, szolgálatukra Isten áldását kéri.

8. SEGÉDLELKÉSZEK ESKÜTÉTELE

Előterjeszti: Varga László

1. A közgyűlés megállapítja, hogy **Benák Krisztián, Pető Viktória és Pocsaji Miklós** a segédlelkészi esküt letette. A közgyűlés szeretettel köszönti őket, életükre, szolgálataikra Isten áldását kéri.

10. A PÜSPÖKI JELENTÉSHEZ FÜZŐDŐ HATÁROZATOK

Előterjeszti: Varga László

- A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése az elhangzott gondnoki megnyitót és püspöki jelentést köszöni, azt elfogadja, jegyzőkönyvéhez csatolja. A püspöki jelentést minden egyházközségnek megküldi.
- A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése mély tisztelettel és megrendülten emlékezik az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc 50. évfordulóján. Kegyelettel hajt fejet a hősi halált halt Herczegh Lajos és Magócsi István teológusok, a koncepciós perben kivégzett Gulyás Lajos mártír lelkész, a harcokban és börtönökben elhunytak emléke előtt. Belső megrendüléssel hordozza Ravasz László püspök és Pap László egyházkerületi főjegyző, a Budapesti Református Teológia dékánja, Kardos János megválasztott főgondnok, valamint mindazon lelkészek, gondnokok, presbiterek emlékét, akiknek sorsát, életét derékba törte a szabadságharc leverése utáni kegyetlen megtorlás, diktatúra.
- A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése megköszöni az V. Magyar Református Világtalálkozó záró rendezvényeként megrendezett kétnapos 1956-os emlékülés előadóinak szolgálatát, valamint az élő szemtanúk megrendítő visszaemlékezéseit.
- A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése szomorúan és értetlenül értesült arról a közömbösségről, amely az Egyházkerület 56-os rendezvényével kapcsolatban a házban lévő KRE HTK professzorai és diákjai részéről megmutatkozott. Jó lett volna egy közösségben ünnepelni a „régiekkel” a „maiak” épüléséért.
- A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése felháborodással és tiltakozással látta és értékeli azt, ami

Budapesten 2006. október 23-án délután történt: a rendőri brutalitást, a gumibotokat, a viperákat, a vízágyúkat, a gumilövedékeket, a rendőr lovassági rohamot, a békésen emlékezők és az otthonaikba éppen hazatérők szétverését. Nem csak az ünneplőket verték meg, hanem magát az ünnepet is. Általában úgy kezdődik a diktatúra, hogy először elveszik az emberektől az ünnepeiket, szimbólumaikat, az életük és történelmük, egy nemzethez való tartozásuk meghatározó jelzőit. Így vették el tőlünk most 1956-ot azok, akik randalíroztak, de főképp azok, akik nem tettek különbséget a rendbontók és a békés polgárok között.

- A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése köszönettel veszi és támogatja azt a kezdeményezést, amely az 1956-ban megalakult Országos Intéző Bizottság és Megújulási Mozgalom hatását dokumentáló 960 presbiteri határozat összegyűjtését kezdeményezte. Szükségesnek tartja, hogy ezen összegyűjtött határozatok kiadásra kerüljenek, tanulsággul és tanításul a ma nemzedékének, presbitériumainak, gyülekezeteinek. Mélységesen egyetért Ravasz László 1956 nyarán írt mondatával „a gyülekezetből, annak életéből és felelős öröklői elhatározásából kell kiindulnia az egész egyház megújulásának”. Ez az igazság nem vesztette el aktualitását az elmúlt 50 év alatt sem.
- A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése halaszthatatlanul szükségesnek tartja a református sajtó teljes megújulását, beleértve az írott és elektronikus médiát is. A jelenlegi üresség, vagy éppen libertinizmus, sokszor az egyházat lejárató megnyilvánulás, túrhetetlen. A közgyűlés kéri, hogy minden médiában megjelenő megnyilatkozáshoz adja nevét is az, aki valamit leír, vagy megjelentet. Isten nem névtelen embert teremtett – de az emberi tisztesség is ezt kívánja.
- A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése egyet ért Súlyom László köztársasági elnök értékelésével, amely szerint „az ország morális válságban van”. A hazugsággal megszerzett választási eredménnyel visszaélnék. Azoknak az egyháztagoknak, lelképásztoroknak, akik most képviselőiséget vállaltak, akár országos, akár helyi szinten, komoly erkölcsi felelősségük van! Munkájukhoz e helyről is sok erőt, bölcsességet, Isten áldását kérjük. Ugyanakkor mindannyiunk felelőssége, hogy minden dolgunkat így hazánk, nemzetünk dolgait is kitarató imádságban hordozzuk. Valljuk, hogy Isten a történelem Ura, vajon kihez mehetnénk máshoz?
- A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése köszönetet mond mindazoknak, akik az V. Magyar Református Világtalálkozó nagyobb vagy kisebb alkalmain részt vettek határainkon belül, Erdélyben, Kárpátalján, a Felvidéken vagy a Délvidéken. Összetartozásunk megerősítése volt ez.
- A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése szükségesnek látja – éppen a Kárpátalján kialakult helyzet nyomán is – a női lelkészség kérdését újragondolni, különös figyelemmel a jelenleg szolgáló női lelkészek egyháztársadalmi helyzetére, megbecsültségére, szolgálati esélyeire és családjainak feladataira.
- A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése értetlenül áll egyházi bíróságaink döntéseit látva. Többször nyilvánvaló az, hogy egyházat romboló, sőt új, egy-

házinak nevezett közösségeket létrehozó lelkészekkel szemben nem alkalmazzák a legsúlyosabb szankciót. Ezzel olyan zűrzavart okoznak, amelynek vége egyelőre nem látható. A Dunamelléki Református Egyházkerület teljes mértékben elhatárolódik a Magyarországi Református Egyházon kívül szerveződő minden bomlasztó kezdeményezéstől, bármilyen nevet adjanak is neki a lelképásztori szolgálatra méltatlanná vált egyének.

- A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése üdvözli a megindult lelkésztovábbképzés ügyét. Szükségnek tartja ennek pontos rendjét meghatározni.
- A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése egyet ért azzal, hogy az új missziói évünk feladatul tűzze ki az ébresztésen és ébredésen túl a keresztyén élet etikai normáinak hangsúlyozását, hiszen a világ hitűket, keresztyénségünket hétköznapi magatartásunk, beszédünk és tetteink alapján ítéli meg.
- A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése megköszöni a nyugalomba vonult Bóka András, dr. Buday Péter, Deméné Miksa Zsuzsanna, Fodorné Kovács Márta, Hamar István, Hentes László, Kisérdi Dezső, Pálóczi Károly, Pap Lászlóné, Szalkai Lajos, Tamás Bertalan, Tatai Zsuzsanna és Tóth Kása István lelképásztorok több évtizedes szolgálatát, nyugalmuk esztendőjére Isten áldását, a mindennapra szükséges erőt és békességet kívánjuk.
- A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése kegyelettel emlékezik az elhunyt dr. Bajusz Ferenc, Egri Miklós Előd, Kolozsvári-Kiss László, Lénárt László, Róka Lajos, Apostol Pálné Gönczy Klára, Kőhegyi István, dr. Vincze Ferenc, Vörös Benő és Vörös János lelképásztorokról, valamint közgyűlésünk világi tagjáról, Gergely Imre fülöpszállási gondnokról, továbbá székházunk munkatársáról, Molnár István házmesterről. Emléküket őrizzük, gyászoló szereteteikre Isten vigasztaló kegyelmét kérjük.
- A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése egyetért a MRE nyilvánosan közzétett különvéleményével az iskolai kiegészítő támogatásról (kompenzációról). Egyúttal támogatja az MRE Elnökségét, hogy minden ilyen esetben határozottan foglaljon állást.

11. JELENTÉS A LEKÉSZSZENTELÉSRE BOCSÁTÁSUKAT KÉRŐKRŐL

Előterjeszti: Varga László

1 Az Egyházkerületi Közgyűlés a tizenegy lelkész kérelmét elfogadja. A lelkészszentelés időpontját a mai napon, november 16-án, 18.00 órára tűzi ki, a kecskeméti templomban.
Nevek: Balázs Hajnalka, Bereczky Örs, Csenki András, Fodor Ákosné, Hajdú Szabolcs Koppány, Király János, Nagy János, Pataki András, Pál Tamásné, Péterffy György, Simon Emil.

13. ELŐTERJESZTÉS PEDAGÓGUS DÍJAKRA

1. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése a pedagógusok munkájának elismerésére a közgyűlés által létrehozott díjakat az idén az alábbi pedagógusoknak adományozza:

1.a/ Dr. Kodácsy Jánosnének, a Kecskeméti Református Kollégium Internátusának igazgatójának a Lorántffy Zsuzsanna-díjat adományozza.
Felterjesztő: Varga László főigazgató-lelkész és Szabó Gábor, az igazgatótanács elnöke.

1.b/ Asztalos Gábornének, a Lónyay Utcai Református Gimnázium és Kollégium angol szakos tanárának, igazgató-

helyettesének a Benda Kálmán-díjat adományozza.
Felterjesztő: az Északi Református Egyházmegye elnöksége, Simonfi Sándor esperes és Veres Sándor gondnok.

1.c/ Hámori Zoltánnének, a Kecskeméti Református Általános Iskola tanítójának a Benda Kálmán-díjat adományozza.
Felterjesztő: Hörcsök Imre igazgató és Szabó Gábor lelképásztor, az igazgatótanács elnöke.

1.d/ Osváth Emese Márta tanárnőnek, a Kiskunhalasi Református Kollégium Szilády Áron Gimnáziuma matematika szakos tanárának a Benda Kálmán-díjat adományozza.
Felterjesztő: dr. Bognárné Nagy Éva igazgató és Vincze István lelképásztor, az igazgatótanács elnöke.

14. AZ ISKOLAÜGYI BIZOTTSÁG JELENTÉSE

Előterjeszti: Hörcsök Imre

1. A közgyűlés az Iskolaügyi Bizottság jelentését elfogadja.
2. A DM Iskolaügyi Szervezete – a fenntartott iskolák számának csökkenése miatt – a továbbiakban dr. Madarász Imréné főtanácsos asszony mellett egy fő adminisztrátor alkalmazását teszi lehetővé. Szakértők és szaktanácsadók finanszírozási kötelezettsége annak megfelelően történik, hogy ki a kezdeményező fél. Azaz ha a vizsgálatot, ellenőrzést az Iskolaügyi Szervezet kezdeményezi, akkor a kiküldő fedezi a kiadásokat, ha az iskola rendeli meg a vizsgálatot, az ellenőrzést, akkor az intézmény állja a költségeket.
3. Az közgyűlés egyhangúlag támogatja a Nagykőrösi Református Egyházközség azon kérését, hogy a 2007. évi országos református tanévnyitó ünnepélyt Nagykőrösön rendezzék meg. Megjegyzés: a végső döntés meghozatalára a Zsinat Oktatásügyi Bizottsága illetékes.
4. A közgyűlés kiemelten köszönetet mond azoknak a pedagógusnak, akiknek a 2005/2006. tanévi OKTV-n az első húsz helyezett közé jutott tanítványa, gratulálunk nekik. (lásd: melléklet)

Melléklet: az Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny 2005/2006. tanévi díjazott diákjai és tanárai

Tantárgy	Tanuló neve	Helyezés	Iskola neve	Tanár neve
Biológia I. kategória	Gulyás Ildikó 12.o.	15.	Baár-Madas Református Gimnázium, Általános Iskola és Diákotthon, Budapest	dr. Jánossyné dr. Solt Anna
Biológia I. kategória	Cseke Anna 12.o.	17.	Baár-Madas Református Gimnázium, Általános Iskola és Diákotthon, Budapest	dr. Jánossyné dr. Solt Anna
Francia nyelv I. kategória	Tolnai Gábor Nándor 12.o.	18.	Baár-Madas Református Gimnázium, Általános Iskola és Diákotthon, Budapest	Nagy Zsuzsanna
Informatika II. kategória	Acsai Péter 12.o.	11.	Arany János Református Gimnázium és Diákotthon, Nagykőrös	Lencsés Tamás
Latin nyelv	Pákozdy Nóra 12.o.	5.	Sylvester János Protestáns Gimnázium, Budapest	dr. Zólyomi Zoltánné
Magyar nyelv	Leichtner Ida 11.o.	20.	Baár-Madas Református Gimnázium, Általános Iskola és Diákotthon, Budapest	Kerekes Barnabás Gergely Magdolna
Matematika II. kategória	Gyenyizse Gergő 11.o.	2.	Kiskunhalasi Református Kollégium Szilády Áron Gimnáziuma, Kiskunhalas	Osváth Emese Pósa Lajos Kosztolányi József Dobos Sándor
Történelem	Nánási Gábor 12.o.	1.	Kecskeméti Református Gimnázium, Kecskemét	Harmath Sándor
Történelem	Horvát Gábor 12.o.	19.	Kecskeméti Református Gimnázium, Kecskemét	Harmath Sándor

5. A közgyűlés köszönetét fejezi ki az egyházkerület területén lévő egyházi fenntartású iskolák vezetőinek és pe-

dagógusainak, hogy az anyagilag megnehezedett körülmények között is folytatják magas színvonalú nevelő-oktató munkájukat.

6. A közgyűlés megköszöni a pedagógusok, gyülekezeti munkások, hittanoktatók, lelkipásztorok nyári hitmélyítő, cserkész, napközis és egyéb táborokban végzett munkáját.
7. A közgyűlés elfogadja az egyházmegyei iskolaügyi jelentések kivonatos ismertetését.
8. A közgyűlés kéri az igazgatókat, hogy a pedagógusok heti munkaidőkeretén belül a munkáltató által elrendelhető két órát ne istentiszteleti alkalmakra használják fel.
9. A közgyűlés tudomásul veszi a Veresegyházi Református Egyházközség óvoda- és általános iskola-indítási szándékát, azonban felhívja az alapítók figyelmét arra, hogy a megvalósítás anyagi háttérét pontosítsa, garanciákat beépítve az önkormányzati támogatáshoz.
10. A közgyűlés testvéri szeretettel kéri a gyülekezeteket (a nem iskolafenntartókat), hogy áldozatvállalásukkal kiemelten segítsék az oktatási intézmények fennmaradását ezekben az anyagilag nehezebb években.

15. MISSZIÓI JELENTÉS

Előterjeszti: dr. Szabó István

1. A közgyűlés a Missziói Bizottság jelentését elfogadja.
2. A közgyűlés további konzultációk és értekezletek szervezését javasolja mind a városi misszió, mind a kistéleplési és szóránnygyülekezeti misszió ügyében.
3. A közgyűlés javasolja és támogatja a gyülekezeti misszió tárgyában megírandó tanulmányok és segítő anyagok kiadását.
4. A közgyűlés javasolja, hogy a tanulmányi bizottság érvényesítse a lelkipásztorok továbbképzésében missziói munkára való felkészítését és továbbképzését.
5. A közgyűlés javasolja, hogy a gyülekezeti munkatársak képzése és továbbképzése – akár a sajátos feladatokra tekintettel is – szervezett formában történjen.
6. A közgyűlés felhívja a figyelmet a Zsinat által alapított Missziói Központ munkájára, arra Isten áldását kéri, és támogatja, hogy gyülekezeteinkben munkájukat bemutassák, arról tájékoztatást adjanak.

16. IFJÚSÁGI MISSZIÓI JELENTÉS

Előterjeszti: Böttger Antal

1. Az Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a beszámolót.
2. Az Egyházkerületi Közgyűlés felkéri a KGRE Hittudományi karát, hogy a 2007-08. évi tanévtől kezdődően legalább szeminárium munkában végezzen ifjúsági missziós képzést.
3. Az Egyházkerületi Közgyűlés megbízza egyházkerületünk elnökségét, hogy készítsen egy 2007. évi egyházkerületi programtervezetet, amely tartalmazza a kerület egészét érintő programokat, hogy azok figyelembevételével tervezhessen mindenki! A programtervezet készítéséhez valamennyi kerületi programért felelős személy, tisztségviselő december 20-ig adja le vonatkozó tervezetét.

4. Egyházkerületünk tartsa fent a jelenleg be nem töltött kerületi ifjúsági lelkészi státuszt, minden feltételével, hogy amennyiben alkalmas személyt találunk e szolgálat betöltésére, az valóban megkezdhesse munkáját!

5. Az Egyházkerületi Közgyűlés megbízza az egyházmegyék ifjúsági titkárait, hogy készítsenek ifjúsági missziói munkatervet minden esztendőben, amely tartalmazza az adott egyházmegye és ifjúsági titkár céljait és feladatait, valamint az ifjúsági programokat. Kívánatos lenne egy több évre szóló stratégiát megfogalmazni és annak lebontásaként elkészíteni az évenkénti tervet.
6. Az Egyházkerületi Közgyűlés kéri az egyházmegyék ifjúsági titkárait, hogy minden esztendőben adjanak be egyházmegyéjük ifjúsági munkájáról jelentést!
7. Az Egyházkerületi Közgyűlés kéri a kerület iskoláit, hogy a rájuk bízott fiatalok közti missziói munkájukról az Ifjúsági Bizottságnak esztendőként készítsenek és adjanak be jelentést! Kérjük ezt azért, hogy az ifjúsági missziói munka egyik elengedhetetlenül fontos pillérére is legyen a bizottságnak rálátása.
8. Az Egyházkerületi Közgyűlés kéri a kerület területén működő református ifjúsági szervezeteket (REFISZ, RKIE, SDG), hogy a fiatalok közti missziói munkájukról az Ifjúsági Bizottságnak esztendőként készítsenek és adjanak be jelentést! Kérjük ezt azért, hogy az ifjúsági missziói munka ezen elengedhetetlenül fontos pillérére is legyen a bizottságnak rálátása.
9. Az Egyházkerületi Közgyűlés továbbra is karolja fel, és lehetőségei szerint támogassa a kerület területén (is) a gyülekezetek javára tevékenykedő református ifjúsági szervezetek munkáját.

17. TANULMÁNYI JELENTÉS

Előterjeszti: dr. Nagy István

1. Az Egyházkerületi Közgyűlés a 2005. évről készített tanulmányi jelentést – fenntartásokkal – elfogadja.
2. Az Egyházkerületi Közgyűlés örömmel veszi tudomásul, hogy az előző évi határozatok nagy része megvalósult. Köszönetét fejezi ki azok iránt, akik a kötelező lelkészto-vábbképzés régóta vajúdó ügyét megoldották, és elindulhatott a tanfolyam.
3. Az Egyházkerületi Közgyűlés újra kéri az egyházkerület elnökségét, hogy fáradozzanak a bibliaiskolai rendszer kiépítésén, és alkalmas emberek vezetésével kezdődjék meg ez a fontos munka minden gyülekezetben.
4. Az Egyházkerületi Közgyűlés szeretettel kéri a Tolnai Egyházmegyet, hogy a lelkészek tanulmányi munkáját tekintse feladatának, és gondoskodjék megszervezéséről.
5. Az Egyházkerületi Közgyűlés kéri a HTK tanári karát, hogy készítse el a lelkészi ajánlólevelek formanyomtatványát.

29. KATECHETIKAI JELENTÉS

Előterjeszti: dr. Fodorné dr. Nagy Sarolta

1. Az Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést elfogadja.
2. Az Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni *Molnár Miklós* nagytiszteletű úr munkáját, a felnőttek számára készített konfirmációs „Vezérfonalat”, és életére Isten áldását kéri.

3. A közgyűlés *családi katechézist segítő* könyv kiadását szorgalmazza, felkéri a Katechetikai Bizottságot, hogy vizsgálja meg ennek lehetőségét.
4. Az egyházkerület szorgalmazza, hogy az egyházmegyék *katechetikai felügyelőket állítsanak*.
5. A közgyűlés felhívja a lelkipásztorok figyelmét, hogy az *igehirdetésekből gyermekek számára érthető példák, applikációk hangozzanak el*, így segítve a gyermekek gyülekezeti beépülését.
6. A közgyűlés felkéri a Katechetikai Bizottságot, hogy vizsgálja meg annak módját, hogyan lehet *nyári táborok* segédanyagához juttatni az érdeklődő gyülekezeteket.
7. A közgyűlés felkéri az espereseket, hogy a *hittan csoportokról szóló pénzügyi igénybejelentés egy másolati példányát* kapják meg a megyei katechetikai előadók.
8. Az Egyházkerületi Közgyűlés felhatalmazza a Katechetikai Bizottságot, hogy vizsgálja meg *alapfokú gyermekmunkás képzés* beindításának módját, lehetőségeit, és több megegyése esetén koordinálja azt.

19. A SPIRITUÁLIS JELENTÉSE

Előterjeszti: Bölcsföldi András

1. A közgyűlés a spirituális jelentését elfogadja.

27. JELENTÉS PEDAGÓGUS DÍJAK ADOMÁNYOZÁSÁRÓL

Előterjeszti: Hörcsök Imre

1. Lorántffy Zsuzsanna-díj

MÉLTATÁS:

Dr. Kodácsy Jánosné a Kecskeméti Református Kollégium Internátusába mint nevelő 1992. augusztus 15-én lépett be. A következő évtől – 1993. augusztusától – 1995. október 31-ig igazgatóhelyettes, majd 1995. november 1-jétől jelenleg is az intézmény igazgatója.

A fenti előrelépés magáért beszél. Egy éves nevelői munkája után méltóvá vált a helyettesi, majd az első igazgató (Szabó Gáborné nagytiszteletű asszony) nyugdíjba menetele után az igazgatói megbízásra.

Családi neveltetése, majd a lelkész családból származó férje mellett egyértelmű volt református identitása, egyházhoz való hűsége. Az 1970-es évek végétől élnek Kecskeméten. Azonnal bekapcsolódva a gyülekezet életébe, akkor még két fiúgyermekükkel, majd később megszületett leánygyermekükkel együtt istentiszteleti alkalmaink rendszeres résztvevői.

Mint internátusi nevelő, igazgatóhelyettes, majd igazgató, a szeretet szigorával, a családi otthonban is megkívánt melegséggel és fegyvellemmel neveli az internátusunkra bízott ifjúságot. Igyekezett itt töltött idejük alatt anyai szeretettel, ugyanakkor „apai szigorral” figyelni őket, vezetni, tanítani, nevelni. Az internátusban olyan légkört alakított ki, ahol a bentlakó tanulók otthon érezhetik magukat, ugyanakkor tanulásukra, magatartásukra az irányítása alatt működő nevelőtestület tagjaival együtt rendszeresen figyel.

A már tőlünk elkerült diákok hálásan emlékeznek az internátusban töltött évekre. A tizenkét vagy tizennégy éves korban még néha pityergő tanulók gimnáziumi tanulmányaik befejezésével legtöbbször sirva hagyják el az intézményt. Számomra ez mutatja az internátus otthon jellegét, az igazgatónő által képviselt szeretetet és nevelést.

A vezetése alatt álló intézményben minden vasárnap este istentisztelettel kezdődik az új hét. Hétközben 6-8 csoportos bibliaköröket, az intézeti lelkész által pedig rendszeres lelkigondozói beszélgetési alkalmakat teremtett meg.

A nehezebben tanuló, egy-egy tantárgyból lemaradó diá-

kok számára megszervezi a szaktanári korrepetálást. Mint intézményvezetőnek kiemelkedő érdeme, hogy nagy figyelemmel gazdálkodik, szigorúan ragaszkodik a fenntartó által meghatározott költségvetéshez.

Férje egyházközségünk presbitere. Családi életük példás. Ez a légkör meghatározó volt a nagyobbik fiú pályaválasztására is, aki most a Károli Gáspár Református Egyetem lelkésze.

A fentiekre figyelemmel – a közel tizenöt éves nevelői, és a több mint tíz éves igazgatói munkájára tekintettel – dr. Kodácsy Jánosné méltó birtokosa lehet a Lorántffy Zsuzsanna-díjnak.

A kitüntetett tanárok

2. Benda Kálmán-díj

2/a

Asztalos Gáborné érettségi után a Külkereskedelmi Főiskola idegen nyelv szakát végezte el. Első két munkahelyén nemzetközi osztályokon idegen nyelvi levelezőként dolgozott. Amikor elkezdődött az egyházi iskolák visszaadása, akkor kapta a tanítói szolgálatra az elhívást, ezért elvégezte a Budapesti Közgazdasági Egyetem Társadalomtudományi Karán az angol nyelv-tanár szakot. A Lónyay Utcai Református Gimnáziumnak újraindítása, azaz 1993. óta tanára. Ő alakította ki az iskolában az angol szaktantermet. Igényes szaktanári munkája eredményeként sok-sok diákja tett nyelvvizsgát. Elen járt a bibliai szaknyelv megismertetésében. Az általa tanított csoportokban próbálták ki a Károli Gáspár Református Egyetem akkreditált theolingua nyelvvizsgaanyagát. Munkaközösség-vezetőként koordinálta a nyelvtanárok munkáját. Kiváló szervezőtehetséget a diákok külföldi nyelvtanulásának lehetővé tételében, a testvériskola-kapcsolatok ápolásában kamatoztatja.

A tantestület és a diákság keresztyén szellemiségének formálója. Kiváló kommunikációs képessége van. Halk, szelíd szóval neveli diákjait. Főként életével, empátikus készségével ad példát, szeretetet sugárzó egyéniség. Rendkívül jó konfliktuskezelő. Különösen jó pedagógiai eredményt ér el a problematikus személyiségű diákok nevelésében.

Lelkészyermekként édesapjától – aki tállyai lelkész, majd a Tiszáninneni Egyházkerület püspöki titkára volt – azt látta, hogy éjjel-nappal készen kell állni az Úristen ügyének szolgálatára. Ezt gyakorolja Asztalos Gáborné a Lónyay Utcai Református Gimnáziumban is. Mindenkinek minden problémáját megoldja, és mindezt mosolyogva, hitet, békeséget sugározva teszi.

Mindig kész a szakmai megújulásra. Módszertani ismereteinek gyarapítása érdekében az ELTE pedagógia szakán posztgraduális képzésben vesz részt, így harmadik diplomáját szerzi meg a közeljövőben.

A Budapest-Pestszentlőrinci gyülekezet tagjaként gyermekeit is hitben nevelte, mindkét lánya a Lónyayban érettségizett, jelenleg egyetemi hallgatók.

Aldozatos szaktanári és iskolavezető-helyettesi munkájáért az igazgatónő kezdeményezésére és a tantestület egyhangú megerősítő véleménye alapján a Budapest-Északi Re-

formátus Egyházmegye elnöksége Asztalos Gábornét Benda Kálmán-díjra terjesztette elő.

2/b

Hámori Zoltánné az erős evangélikus hagyományokkal rendelkező, szarvasi gyülekezethez tartozó család gyermekeként született. Neveltetését, lelkiségét mindvégig ez határozta meg.

Tanulmányait szülővárosában, Szegeden és Sárospatakon végezte. Szegeden a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán szlovák-népművelés szakos, a Sárospataki Comenius Tanítóképző Főiskolán általános iskolai tanítói diplomát szerzett.

Az 1994-ben újraindított Kecskeméti Református Általános Iskola egyik első tanítójaként jelentős szerepet játszott az intézmény szakmai és pedagógiai munkájának megalapozásában. Hozzáértő segítségével irányította, segítette az iskolába kerülő pedagógusok munkáját, az iskola pedagógiai programjának, helyi tantervének kidolgozását. A kezdetek óta iskolánk 1-2. osztályos munkaközösségének vezetője.

Kiváló pedagógus. Városszerte ismerik és elismerik. Szakmai igényesség, alaposág jellemzi. Követelményszintje magas, annak teljesíthetőségéért mindent megtesz. Tanítási óráin kiemelten figyel az alapkészségek fejlesztésére. Minden rábízott gyermeket személyiségének és tehetségének megfelelően nevel, oktat. Diákjaihoz figyelmes, megértő. Tehetséges tanulóit évente kiemelkedő eredményeket érnek el különböző szintű tanulmányi versenyeken. Munkája során kiemelten segíti és gondozza az osztályába kerülő sajátos nevelési igényű gyerekeket.

Felkészültségét általános elismerés övezi, mind a kollegák, mind a szülők részéről. Kecskemét Megyei Jogú Város Oktatási Osztálya felkérésére több éven át vezette a város iskolaközi tanítói munkaközösséget. A református iskolák újraindulásakor pedagógiai továbbképzéseket, bemutató órákat tartott a református iskolák tanítóinak. Néhány évig a Református Pedagógiai Intézet szaktanácsadójaként látogatta és segítette a kollégák munkáját. Szakvezető tanítóként rendszeresen részt vesz a Károli Gáspár Református Egyetem Nagykőrösi Tanítóképző Kara hallgatóinak gyakorlati képzésében.

A fentiek alapján jó szívvel terjesztem fel Hámori Zoltánné tanítónót a „Benda Kálmán-díj” kitüntetésre.

2/c

Osváth Emese Márta matematika tanárként 2000 szeptembere óta dolgozik a Szilády Áron Református Gimnáziumban. Diplomáját Kolozsváron a „Babes-Bolyai” egyetemen szerezte. Igen jó szakmai és pedagógiai felkészültségű tanár, aki szereti a tanítást és a gyerekeket. Tanítványaitól megkívánja az alapos felkészülést. Szigorúan kéri számon mindazt, amit körültekintő pedagógiai tevékenységével megtanít.

Óráit szakszerű tanári munka jellemzi. Értékelési módszere igazságos, ösztönző hatású. Elhivatott személyiség a tanári pályán. Higgadtságával, soha nem kapkodó ítélőképességével meghatározóan formálja az iskola arculatát.

Megértő, együtt érző kolléga, mindig kész arra, hogy segítsen. Megbízásait rendkívül jó színvonalon teljesíti. Tanári munkájával kapcsolatos gondjait szívesen megosztja a matematika munkaközösség tagjaival.

Hivatásának élő, kötelességeit mindig készen teljesítő, minden dolgában lelkiismeretes. Szakmai felkészültsége alapos. Neve tanári körökben tekintélynek, megbecsülésnek örvend.

Differenciált követelményrendszerének köszönhetően a jó képességű diákok látványosabb kitűnő eredményei mellett a leggyengébb tanulóba is át tudta plántálni tantárgyának szeretetét.

28. DIAKÓNIAI JELENTÉS

Előterjeszti: Derencsényi Zsuzsanna

1. A közgyűlés az egyházkerületi diakóniai munkáról készített összesített beszámolót elfogadja.

2. A bizottság kéri az Egyházkerületi Közgyűlést, hogy a gyülekezetek diakóniai munkáját nagyobb hangsúllyal támogassa elvben és gyakorlatban.

3. A közgyűlés kéri a Reformátusok Lapját, hogy biztosítson lehetőséget a diakóniai üzenetekre és közlésekre.

18. GAZDASÁGI ÉS PÉNZÜGYI JELENTÉS

Előterjeszti: Varga László

1. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése a Gazdasági Bizottság jelentését tudomásul veszi.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése a Mátraházi Lelkészüddelvel kapcsolatos beszámolót tudomásul veszi.

3. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése felhatalmazást ad az elnökségnek, hogy az 50 M Ft-ot meghaladó 2006. évi beruházási költséget „kiskincstári” rendszerben a kölcsönalap terhére megelőlegezze Mátraháza számára a Zsinattól 2007. évben e célra érkező 50 M Ft-os támogatást.

4. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése felhatalmazza a Gazdasági Bizottságot, hogy 2007. évi költségvetés tervezésénél a 2006. évi költségvetési maradvány, valamint a 2007. évi költségvetés terhére mátraházi beruházásra a Zsinati támogatáson túl 50 M Ft-ot biztosítson. Egyben felhívja a beruházás lebonyolításáért felelősöket a körültekintő, hosszútávú is gazdaságos, ugyanakkor takarékos megoldások megkeresésére.

5. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése a mátraházi üdülő „üzemen kívüli” üzemeltetési költségeinek fedezését (személyi és dologi) 2006. évi általános tartalék terhére engedélyezi.

6. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése sajnálattal értesül a kormány által előírt maradványképzési kötelezettségről. A lelkipásztorok és hitoktatást végzők családjai érdekében felhatalmazza az elnökséget, hogy a IV. negyedévi hittanpénzt a kerületi hitelkeretből előlegezze meg. A felmerülő kamatot a hitoktatás pénzkezelési költségei terhére kell elszámolni.

7. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése a kerület módosított 2006. évi költségvetését 2 351 356 000 Ft-os fedezeti és szükségleti oldallal elfogadja. Ugyancsak elfogadja közgyűlés a Mátraházi Lelkészüddel 2006. évi költségvetését 88 926 000,- Ft fedezeti és szükségleti összegben.

30. GYŰJTEMÉNYI JELENTÉS

Előterjeszti: dr. Horváth Erzsébet

1. Az Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a gyűjteményi előadói jelentést a 2005. évről.

2. A közgyűlés megköszöni dr. Fogarasi Zsuzsa igazgató aszszonynak a „Hogyan gondozzuk klenódiumainkat” című kiadvány elkészítését.

3. A közgyűlés felkéri a canonica visitatio-t végzőket, ellenőrizzék az egyházközség klenódiumainak, iratainak, anyakönyveinek biztonságos elhelyezését, és azok biztosítását; ahol ez nem megfelelő, ott intézkedjenek.

4. A közgyűlés felkéri az egyházközségeket, hogy a missziói munka szem előtt tartásával törekedjenek gyülekezeteik könyvtári és más információt hordozó anyagaiknak feldolgozására, továbbá ezek hozzáférhetővé tételére a gyülekezet tagjai számára.
5. A közgyűlés felkéri az egyházközségek lelkipásztorait, hogy a gyűjteményi kérdőívet pontosan, a részleteket figyelembe véve töltsék ki.
6. A közgyűlés kéri a lelkipásztorokat, hogy bárminemű pályázatuk iratait az előírásoknak megfelelően legalább 5 évig őrizték meg.
7. A közgyűlés kéri a lelkipásztorokat, hogy bárminemű selejtezőkor készítsenek selejtezési jegyzőkönyvet és azt a Református Egyház 2003/02. számának melléklete szerint végezzék.
8. A közgyűlés felkéri a Ráday Gyűjteményt, hogy a szakterületükhöz tartozó gyűjteményi kérdésekben legyenek segítségül az egyházkerület gyülekezeteinek.

31. MÉDIA ÉS INFORMATIKAI JELENTÉS

Előterjeszti: dr. Szilágyi Sándor

1. A közgyűlés az egyházkerület Média és Informatikai Bizottságának beszámolóját elfogadja.
2. A közgyűlés köszönetet mond az egyházmegyéek média és informatikai előadójának jelentéseikért, és biztatja őket, hogy a jövőben a jelentésekben nagyobb figyelmet szenteljenek az egyházközségek és a lelkészek megjelenésének az elektronikus médiában.
3. A közgyűlés köszönetet mond azoknak az egyházközségeknek, ahol a hangfelvételek készítését és terjesztését szívügyüknek tekintik, és biztatja azokat a hangfelvételek archiválására CD-n.
4. A közgyűlés megbízza az egyházkerület Média és Informatikai Bizottságát, hogy év végéig dolgozzon ki javaslatot a vizitációs kérdőív korszerűsítésére.
5. A közgyűlés felhatalmazza az egyházkerület Média és Informatikai Bizottságát, hogy minden támogatást adjon meg a Zsinat által tervbe vett felmérési program végrehajtásához az informatikai és ügyvitel-gépesítési eszközök vonatkozásában.

32. EGYHÁZZENEI JELENTÉS

Előterjeszti: dr. Dávid István

1. Az Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést elfogadja
2. Az Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni az egyházzene területén, a kántorképzésben szolgálatot teljesítők munkáját és hangsúlyozni kívánja a minőségi egyházzene fontosságát gyülekezeteinkben.
3. Az Egyházkerületi Közgyűlés felhívja a figyelmet a gyülekezeti éneklés, a kórus- és orgonakultúra, valamint a nemzetközi és Kárpát-medencei zenei kapcsolatok ápolásának szükségességére.
4. Az Egyházkerületi Közgyűlés nyomatékosan felhívja a figyelmet szellemi és tárgyi értékeink megővésének, a megfelelő szakmai vélemények kikérésének és elfogadásának szükségességére.

33. AZ ÉPÍTÉSI ALBIZOTTSÁG JELENTÉSE

Előterjeszti: Fónagy Miklós

1. A közgyűlés elfogadja az építési jelentést.
2. A közgyűlés szorgalmazza, és lehetőség szerint támogatja is egyházi ingatlanaink megővésát, tatarozását és a szükséges új épületek építését.
3. A közgyűlés megvalósításra alkalmasnak tartja a nagykovácsi gyülekezet benyújtott templom, parókia és ifjúsági ház építési tervét. Javasolja, hogy a végleges terv elkészülte előtt hallgassák meg Nagy Béla mérnök, az építési csoport tagja javaslatát.
4. A közgyűlés biztatja az építkezés előtt álló és a már építkezésbe fogott gyülekezeteket, testületeket, hogy figyeljék a lehetséges pályázatokat és tegyenek meg minden tőlük telhetőt a pályázati támogatások elnyerése érdekében.

34. SZÁMVIZSGÁLÓ JELENTÉSE

Előterjeszti: Derzsi György

1. Az Egyházkerületi Közgyűlés a Baranyai, Bács-Kiskunsági, Budapest-Déli, Budapest-Északi, Délpesti, Északpesti, Tolnai Egyházmegye számvizsgálói jelentéseit, számadásait tudomásul veszi.
2. Az eddigi gyakorlati tapasztalatok alapján az Egyházkerületi Közgyűlés szükségesnek tartja további számviteli továbbképzések, konferenciák megtartását, egyházmegyei és egyházkerületi szinteken, annak érdekében, hogy gazdálkodásuk azonos gondolkodással és nem utolsó sorban szabályszerűen történhessék.

35. LELKÉSZI KÉPESÍTÉS HATÁLYBAN TARTÁSA

Előterjeszti: Simonfi Sándor

1. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése Csényi György (Északpest), Saja Zsolt Sándor (Északpest), Gödöllei Károly (Bp-Dél), Lassu Gábor (Északpest), Égető Ferenc (Északpest) és Szenes Tamás (Bp-Észak) lelkészek képesítését 5 évre, azaz 2011. november 30-ig hatályosítja, illetve hatályban tartja.

36. LELKÉSZEK MÁS KERESŐ FOGLALKOZÁSÁNAK ENGEDÉLYEZÉSE

Előterjeszti: Simonfi Sándor

1. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése Literáty Zoltán beosztott lelkésznek visszamenő hatállyal engedélyezi a KGRE HTK Gyakorlati Tanszékén részidős tanársegédi foglalkoztatását 2006. augusztus 31-ig.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése felhívja a kebelbeli lelkészek figyelmét arra, hogy az 1994. évi II. tv. 39. §. szerinti engedélyt a más foglalkozás (vállalkozás, stb.) megkezdése előtt kötelesek beszerezni. Felhívja az egyházmegyei figyelmét, hogy az illetékes presbitérium határozata alapján ezekben az ügyekben az alkotmány szerint az egyházmegyei tanács is jogosult érvényes döntést hozni az 1994. évi II. tv. 99. § (4) bekezdése alapján. Az Egyházkerületi Közgyűlés felhatalmazza a püspököt, hogy az egyházkerülethez engedélyezésre benyújtott kérelmek ügyében – az es-

peres-gondnoki értekezlet javaslatára, az egyházkerület testületének egyetértését feltételezetten – döntson. Az elbírált kérelmeket a püspök köteles megerősítésre a legközelebbi egyházkerületi közgyűlés vagy egyházkerületi tanács elé beterjeszteni.

37. A BUDAPEST-ÉSZAKI EGYHÁZMEGYE SZABÁLYRENDELETÉNEK JÓVÁHAGYÁSA

Előterjeszti: Simonfi Sándor

1. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése a Budapest-Északi Református Egyházmege szabályrendeletét, amely az egyházmegei ingatlanok kezeléséről és az eredmény felhasználásáról rendelkezik, jóváhagyja.

38. EGYHÁZKÖZSÉGEK HATÁRAINAK MÓDOSÍTÁSA

Előterjeszti: Simonfi Sándor

1. A Dunamelléki Református Egyházkerület a Budapest-Déli Református Egyházmege szabályrendeletének módosítását, amely az egyházközségek határainról rendelkezik, jóváhagyja.

39. EGYHÁZMEGYEI SZAVAZATI SZÁMÉRTÉK VÁLTOZÁSA

Előterjeszti: Simonfi Sándor

1. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése a Budapest-Déli Református Egyházmege szavazati számérték változását tudomásul veszi. A megalakult missziói egyházközségek életére és szolgálatára Isten áldását kívánja.

EGYHÁZMEGYEI ADATOK

ADATSZOLGÁLTATÁS DÁTUMA: 2006. NOVEMBER

BARANYA

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

1. Iván Géza távozott Vörösmartról (HO) a Dunántúlra
2. Nagy Zoltán Csaba – Tiszáninnenről Sellyére
3. Fodor Akos és felesége – Maglódról Vajslóra
4. Horváth Anikó – Tiszántúlról – cigánymisszió
5. Gaál Mariann – Tiszántúlról hitoktatóként Pécs-Belvárosba
6. Kiss Gyöngyi – bo. lp. Pécs-Kertváros
7. Végh Barna – Sellyéről bo. lp. Kistótfalu-Újpetrére
7. Bereczky Örs – Bp-Pozsonyi útról Kelet-Ormánságba

SZÜLETETT:

Kende – Fényes Endre zsbriki lelkész 4. gyermeke

NYUGDÍJBA MENT:

Bóka András – Újpetre

BÁCS-KISKUNSAÉG

SZÜLETETT:

Merse Zalán – Sípos Ajtony Levente soltvadkerti lelkész 5. gyermeke

BUDAPEST - DÉL

NYUGDÍJBA MENT:

Kisérdi Dezső – Csepel-Királyerdő

BUDAPEST - ÉSZAK

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Hamar Júlia – Csepelről Rákoshegyre

NYUGDÍJBA MENT:

1. Tóth Kása István – Bp-Pestújhelyről
2. Fodorné Kováts Márta – Bp-Kálvin térről
3. Tamás Bertalan – Bp-Skót misszióból

DÉLPEST

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

1. Harmath András – az újonnan megalakult Szigetszentmiklós-Újvárosi Egyházközségben
2. Lakatos Enikő – Makád – beosztott lelkészből megválasztott
3. Szilágyiné Szemők Andrea – (korábban Vajslón) – Órkénybe mint helyettes lelkész
4. Hajdú Ferenc bo.lp – Kiskunlacházáról Tiszáninnenre
5. Kis Gergely Márton – Nagykőrösről Tiszáninnenre
6. Végh Miklós – Dunántúlról Szolnokra

7. Csatai Viktória – Ráckevére bo. lp.
8. Petó Viktória – Kiskunlacházára bo. lp
9. Pál Tamás és Pál Tamásné Szolnokról Kajdacsra

SZÜLETETT:

1. Krisztina – Szalkay László szigetszentmiklói lelkész 3. gyermeke
2. Károly – Harmathy András szigetszentmiklói lelkész 4. gyermeke
3. Boglárka – Veres Péter monori bo.lelkész gyermeke
4. Emese Csenge – Pál Tamás és Pál Tamásné szolnoki lelkészek gyermeke
5. János Barnabás – Király János ráckevi bo.lp. gyermeke

NYUGDÍJBA MENT:

Hamar István - Szolnokról

ÉSZAKPEST

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

1. Fukk Lóránt – Hernádkakról Veresegyházára
2. Nyilas Zoltán – Szokolyáról Pomázra
3. Balogh Tamás – Bp-Rákoshegyől Gödöllőre
4. Csuka Eszter – Vác-Alsóvárosból világi állásba (idősgondozás)

NYUGDÍJBA MENT:

Pap Lászlóné – Pomáz

TOLNA

NYUGDÍJBA MENT:

1. Nagy Jánosné (Deméné Miksa Zsuzsanna) – Felsőnyékről
2. Pálóczi Károly - Medináról

SZÜLETETT:

Károly – Lőrinczi Károly simontornyai lelkész első gyermeke

VÉRTESALJA

Új egyházmegei gondnok:

Keresztes Sándor, bicskei főgondnok

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

1. Zsirka László – Ercsiből Tabajdra
2. Kardos Ábel – Lovasberényből Sukoróra
3. Hajdú Szabolcs Koppány – Tiszakécskéről Lovasberénybe
4. Ország István – Pátka – helyettes lelkészből megválasztott
5. Maruczán Attila – Aba – helyettes lelkészből megválasztott
6. Darvas-Tanács Erik – Alcsútról Ercsibe
7. Burján Zsolt – Kápolnásnyékre

ELHUNYT NYUGDÍJAS LELKIPÁSZTOROK:

- † Vörös Benő – Dunaharaszti
- † Lénárt László – Úllő
- † Apostol Pálné Gönczy Klára
- † Kőhegyi István - Délpest

Az Opel Tormási főállású egyházi dolgozók részére (a Püspöki Hivatal igazolásával) az alábbi kedvezményeket nyújtja. Ezeket a kedvezményeket pl. az egyházi iskolák tanárai vagy egyéb alkalmazottai is igénybe vehetik.

Bővebb információkért keresse:

FRUTTUS ÁRPÁD ZOLTÁN értékesítési vezető
tel: 06/76/502 900, e-mail: fruttus.arpad@tormasi.hu

DOLGOZÓI KEDVEZMÉNYCSOMAG

A kedvezmények a regisztrációs adóval csökkentett vételárakra vonatkoznak.

gyártmány	modell	kedvezmény
Opel	Agila	12%
	Corsa	11%
	Tigra	14%
	Meriva	14%
	Astra Classic II.	14%
	Astra	15%
	Zafira	15%
	Vectra	16%
	Signum	16%
	Combo	16%
Vivaro	16%	

gyártmány	modell	kedvezmény	
		készpénzes vásárlás	lízinges vásárlás
Chevrolet	Spark	6%	10%
	Aveo	7%	11%
	Lacetti	8%	13%
	Tacuma	8%	13%
	Epica	9%	14%
	Captiva	9%	14%

gyártmány	modell	kedvezmény
Suzuki	Swift*	5%
	Ignis**	5%
	SX4***	5%
	Jimny	5%
	Grand Vitara	5%

* GLX CD felszereltségtől

** GLX AC CD felszereltségtől

*** GLX felszereltségtől

A PÜSPÖKI HIVATAL AZ ALÁBBI EGYHÁZI ELŐFIZETÉSŰ T-MOBILE SZÁMON IS ELÉRHETŐ: 30/560-2935.
EZT A SZÁMOT ELSŐSORBAN EGYHÁZTAGOK HASZNÁLATÁRA SZÁNJUK, EZÉRT A CÍMTÁRBAN
ÉS EGYÉB PUBLIKUS HELYEN NEM ADJUK MEG.

DUNAMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLETI KÖZLEMÉNYEK

a Dunamelléki Református Egyházkerület hivatalos lapja

Szerkesztőség: DRE Székháza
1092 Budapest, Ráday utca 28.
Telefon: 36-1-2180-753
Fax: 36-1-2180-903

e-mail: ph@mredmek.mtav.hu

Felelős szerkesztő: Varga László főjegyző

Szerkesztő: Regéczy-Nagy Enikő püspöki külügyi titkár, Bölcsföldi András lelkész

Készült az OPEN ART nyomdában